

Aby nás voda nesla

Hop trop

1. Mám tisíc chutí, jó, i čas vyprávět vám tu story,
jak vyšplouchli jsme s partákem, co plavil s náma vory,
byl hamoun, prej už odmala, a že za vším viděl prachy,
nám peklo dělal hrozně rád i z tak dost perný farchy.

R: Pevně stůj, zaber víc a drž se svého vesla,
nezbejvá, než si přát, aby nás voda nesla,
aby nás voda nesla.

2. Měl tlapy samej sval, tak chraň se každěj jeho vzteku,
těma vorař, když se dopálí, obrátí i řeku,
znal voba břehy poslepu a všechny proudy dravý,
ale neměl páru vo tom, jak se leskne zlato pravý.

R:

3. Známe se s partou havířů v jedný podhorský obci,
maj' živobyť v uhelně, kam fáráj' dírou v kopci,
mezi uhlím občas najdou kyzu blejskavýho kusy,
kdo nezná hručky kyzový, za zlato mít je musí.

4. Kdo naházel je do písku, to vedlejší je přece,
hlavně, že ten chlap u nohou je našel jednou v řece,
tak, zaslepeněj vidinou přeukrutnýho zisku,
se hrdě navzdor posměchu dodneška hrabe v písku.

R: + aby nás voda nesla, aby nás voda nesla ...

E

1. Patřím k lidem, kterým s klidem stačí temný kout,
ten, kde můžou pokoutně svý plány temný kout,
večer v presu plesu těžko snesu, padá na mě stres,
já vyčkávám na svou šanci, až skončí ples.

E

- R: Až skončí ples, má dámo, až skončí ples,
orchestr už válí ten svůj dvoudecovej džez,
pot a víno tečou proudem, dámy jsou nahoře bez,
já vyčkávám na svou šanc, až skončí ples.

2. Zatímco ty víříš v rytmu velkolepý show,
na tácek mi nákejch deset čárek napíšou,
metrem nezměřím, jak ve tvých očích hluboko jsem kles',
já vyčkávám na svou šanci, až skončí ples.

R:

- R2: Až skončí ples, až ráno, až skončí ples,
nejsem bavič Štědrý, tančím hůř než Harapes,
v hlavě mám jenom to jedno a v kloubech nejspíš rez,
já vyčkávám na svou šanci, až skončí ples.

1. Jen poslouchejte okamžik já řeknu vám to všem,
jak na loď jít a opustit jsem musel svojí zem,
je vinen říká porota a soudce krákoře:
"Jime Jonesi, půjdeš doživotně někam za moře!"
2. A to si piš než nalodíš se k bandě v železech,
chut' veselej bejt v Botany Bay si prostě zajít nech,
sic pověsí tě za hrdlo a vrány hladový
pak budou Jime Jonesi klovat voči z hlavy tvý.
3. A řídit tam už nebudeš tý víry zanechej,
tam vyléčí tě vod zlodějství bičem v Botany Bay,
já v mořský bouři divoký jsem zkoušel jako pes,
radš utopím se než bych viděl Novej Jižní Wales.
4. Pak v mořský bouři divoký se zjeví piráti,
těch pět set našich vojáků je rychle obrátí,
už odjíždějí pod palbou a k nám je osud zlej,
vždyt' radši dát se k pirátům než přijet v Botany Bay.
5. Tam ve dne v noci v železech dře otrok z galeje,
když umře jenom ve hrobě se vápnem zaleje,
už brzy zlomím řetězy a buš mě pohltí,
Jack Donnahoo tam sbírá síly pro boj se smrtí.
6. A bude jednou tmavá noc a v městě bude klid,
pak přijdu pobít tyrany a katy zastřelit,
at' právo jen se zatřese a soud je zděšenej,
že Jima Jonese v okovech dal mučit v Botany Bay.

Bejvalej lodník

Hop trop

1. **Hmi** **D** **A** **Hmi**
1. Jsem bejvalej lodník, já dávno opustil člun,
D **A** **Hmi**
hlídám starej maják, co v dálce vyčnívá z vln,
D **A** **Hmi**
ten maják můj bude pomník, tam složím sedřenej hřbet,
D **A** **Hmi**
dej teď podruhý nalejt, už se chystám vyprávět.

G **D**
R: Víím, jseš ještě mladej a život máš před sebou,
G **F#**
víím, že není lehký bejt sám,
G **D** **Hmi**
s tím smířit se musíš, jak každej, kdo před tebou
G **F#**
hlídal to světlo, co ukáže všem cestu dál.

2. Jsou zoufale smutný a dlouhý noci, když víš,
bdít že zkrátka je nutný, za mlžný noci tím spíš,
tam sám taky poznáš, jak bídnej život bys ved',
neváhej svý kotvy zvednout, vždyt' lepší je poznávat svět.

G **F#**
R: + hlídal to světlo, co ukáže všem cestu dál ...

1. Já na plachtu svýho vozu jako každej jsem si psal:
"Hrab a dři anebo umři!" a pak na západ se hnal,
z plachty dávno jsou už cáry, ale heslo platí dál,
mě vítá Kalifornie, tak nač bych umíral.

R: Betty, vyndej z bedny soudek, rozžvejkám a spolknú špunt,
upíchnem se právě tady, v ruce žmoulám slibnej grunt,
doufám, že to s nima zmáknu, vodsad' dál už nepudem,
navěky snad přece smůla nebude mým osudem.

2. Zarazíme první kolík, druhý támhle musí bejt,
za potok dej ty dva další, budeme v něm zlato mejt,
jedu sehnat ňakej ouřad, Betty, pojd' mě vobejmout,
tebe přiklepli mi tenkrát, teď i dílec přiklepnou.

R: (2x)

1. Když mi bílý koně smutku kráčeť hlavou
A D A
F#mi
a připadám si hrozně zbytečně,
C#mi Hmi
mý prsty blouděť kytarou a tóny, který hrajou,
C#mi E
vzývají všechny smutečně.

2. To když zdá se mi že cesty nejdou nikam
a na zádech mě tíží celeť svět,
já cejtím se bejt vojákem co uniformu svlíká,
o závoru láme bajonet.

R: V tu chvíli chtěl bych zase jen,
D
C#mi
abys mi řekla těch pár vět,
Hmi
vzpomínám dobře na ten den,
E
kdy jsem je slyšel naposled.
D
To že se může co chce díť,
C#mi
jak začne smůla vyhrávat,
Hmi
jak začne smůla vítězit,
E
proti ní budem ve dvou stát.

3. Když se nedaří a ujížděť mi vlaky,
že vůbec nějak nevím kudy kam,
a moje nebe zastínily černočerný mraky,
je nutný hlavně nebeťt na to sám.

R:

4.=1.

Bláto na botách

Hop trop

1. **C** **Dmi** **F** **C** **Bb**
Vlídnej mech, vůní dech podhoubí a mokrý hlíny,
F **C** **G#** **C**
jehličí a smůly borový,
Dmi **F** **C** **Bb**
žádnej spěch, příkřej břeh smáčí ubrečený ráno,
F **C** **G#** **C**
když se nízko válej' mraky syrový.

- R: **G** **Emi** **C** **G**
Máš bláto na botách a neholenou tvář,
Emi **Ami** **Emi** **Ami**
na trati v údolí to každěj šutrák poví,
G **Emi** **C** **G**
že z pátku k neděli se k vechtru doflinkáš,
Emi **Ami** **D**
čekáš na vlak a hrb tě bolí.

2. Pět dní dřeš, pak zas jdeš zpátky tam, kde cejtíš vůni
jehličí a smůly borový,
a když chceš, línej jseš, lehneš si a koukáš,
jak se nízko válej' mraky syrový.

R:

Hmi **A** **D** **A**
1. Klávesy pražců jsou němý, o šínách se mi i zdá,
 D **A** **D** **A**
vždyť já prošel po tratích celou svou zemí,
 Hmi **A** **Hmi**
však málokdo píseň mou zná.

2. Tóny má z jisker a sazí, rytmem je dunění kol,
je silná jak rachot, když vlaky se srazí,
a temná jak smuteční chór.

A **Hmi** **A** **D**
R: Bloudivej vekslař mi říká: každej, kdo trošku mě zná,
A **Hmi**
tulák, co všechno už ztratil,
G **D** **A**
jen svoji písničku má.

3. Jednou, až roky mě srazí, můžete jed na to vzít,
že s tratí jsem srostlej a píseň svou přenechám
každýmu, kdo bude chtít.

R:

1. Ten den byl beznadějně černej
jak darebáků svědomí,
jak smutku nával nepřebernej,
kterej se náhle prolomí.

2. Pomalu stoupali jsme strání
až k jedný z nevelikejch skal,
na který nechal sny a plány
jeden z těch kluků, co jsem znal.

*: Stačilo málo chybnějch kroků,
vtom znenadání volnej pád,
je to už pěkná řádka roků,
v noci si lesem cestu zmát'.
Pak ležel s kostrou zlámanou a strašně moc chtěl žít,
však usíná a přestanou myšlenky hlavou jít,
z nás každej potom nad ním stál, chlad rána na nás dejch',
vítr si s listím pohrával ve větvích březovejch.

3. Teď všichni, co tu se mnou stojí,
jsme mlčky "ahoj" přišli říct
na místa, co nás dávno pojí,
že tenkrát bylo nás tu víc.

1. Tvoje psaní zpátky se zas vrátí,
pošťák neví, kde mě hledat má,
snad mě závěs vod vagónu neumlátí,
kdo jel na osách, už určitě to zná,
kdo jel na osách, už určitě to zná.

2. Voko železný mi kolem hlavy lítá,
vždycky dojede ten, kdo se udrží,
na můj dlouhý cestě podruhý už svítá,
[: správnej hoboe tyhle trable vydrží. :]

R: Den jarem voní, budí mě houkání,
dál šíny zvoní do mýho zpívání.

3. Zatím nevím, kde tahle dráha končí,
zatím nevím, kde mě osud vyklopí,
jsem jen tulák, co se strašně lehkou loučí,
[: kdo to nezná, mě těžko pochopí. :]

R:

4. Tak ti, drahá, přeju klidný spaní,
nejsem zvyklej říkat slůvka medový,
vím, že jinej už se nad tebou teď sklání,
[: ten ti možná na mě všechno vypoví. :]

- D** **Emi**
1. Už dlouho nejel žádnéj vlak,
D **Emi**
já ležel v náspu jenom tak
D **Hmi** **Emi A**
pod zpola vyvrácenou tabulí,
D **Emi**
tam nápis dávno sloupal čas,
D **Emi**
kde jsem, to věděl jenom đas,
D **Hmi** **E⁷** **A⁷**
a já hladovej cpal se hrstí hořkejch bobulí.
2. Vtom nákej hlas a druhej s ním
byl slyšet divným nádražím,
já v týle cejtil strach, co do mě vjel,
dva muži, mladší pozdravil
a starší žertem: "Copaks' pil
a proč tu ležíš, zeptat jako bych se tě směl?"
- D**
R: Tak rád já ruku svoji vložil
Hmi **E**
do dlaně, co ke mě vztáh',
D
čert vem, co dávno už jsem prožil,
E⁷ **A**
zase stojím pevně na nohách.
3. Tak jsem jim teda všechno řek',
jak vydal jsem se hledat flek
a chtěl se domů vrátit jako král,
jak na dráze jsem zprvu dřel
a ztrhanej jel na sever
a co kdo chtěl, tam na kytaru za pár šupů hrál.
4. Já rozmejšlel se spoustů dní:
mám chytit si vlak nákladní,
anebo pod něj lepší byl by skok,
vždyt' na něm čertví kam bych jel,
ale pod ním nic nevěděl,
co bude zejtra, za měsíc a nebo příští rok.
- R: (2x)

1. **G** **D** **G** **D**
Zase vlahej vítr stromům větve rozkejval,
G **D** **Emi** **D**
kytkama voněl stejně, jako kdysi jsem to znal,
Emi **C** **G** **D**
a slunečnice u plotů si stály v zahradách
G **D** **G** **D**
[: a tráva byla hebounká, když jsem si na ni sáh' :]
Emi **C**
pak se do ní posadil a...

C **G** **C** **G**
R: [: Koukal se do mraků, koukal se do mraků,
D **G**
jak nebem klidně jdou. :]

2. Já tak dlouho, jak jen žiju, znám už tenhle kraj,
lidi, co všechno dovedou a dobrý srdce maj',
z nich nikdo mě už nezná za tu dlouhou řádku let,
[: co já se světem protloukal, abych konečně se teď :]
do tý trávy posadil a...

R: (2x)

1. **Hmi** **D** **Emi** **G**
Přejem dobrej vítr lahvím trosečníků,
D **C** **D**
at' nesou proudy zprávu smotanou,
Hmi **D** **Hmi** **F#**
břeh at' nemá skály a slova prosebníků
Hmi **D** **G** **D**
do rukou správný lidi dostanou.

2. Přejem klidný nebe stěhovavejm ptákům,
at' silný křídla je zpátky donesou,
tratím pevný mosty a volný tratě vlakům,
poštákům psaní s dobrou adresou.

Emi **A** **Emi** **A** **D**
R: At' každej další den je lepší vždycky aspoň o poznání
F#mi **Emi** **A**
a zdání neklamou,
Emi **A** **Emi** **A** **D**
at' dočká se i ten, kdo marně zatím touží po setkání
F#mi **C** **A7**
s dívkou hledanou.

3. Přejem cestám, který v úvozech se stáčí,
at' každej poutník má cíle poctivý,
loukám plno květů a lesní ticho spáči
ve stínu stromů, v rose perlivý.

R: At' není nikdy sám ten, kdo si starejch kamarádů váží
a žádný nezradí,
at' zády k pomluvám se postaví a pravdu nepodráží
a správný prosadí.

4.=1.

1. Tak ti brácho píšu psaní,
 G
 Emi **Hmi** **Emi**
 slova hlídám nemusíš se bát,
 C **G**
 já ti vážně do skonání,
 Ami **F** **D**
 že jsi zmizel, nechci vyčítat.

2. Vítr odvál naše hádky,
 G
 Emi **Hmi** **Emi**
 dům se prázdným tichem naplnil,
 C **G**
 ty sis přivřel cestu zpátky,
 Ami **F** **D**
 nepočítám kolik je to mil.

R: Tady v horách za velkou louží
 Ami **G**
 Ami **C** **G**
 žiju pořád v našem rodném stavení,
 Ami **C** **G**
 každý ráno smutek kolem krouží,
 Ami **F** **D**
 oba víme z čeho pramení.

3. Milej brácho, chtěl bych končit,
 dlouhou cestou dopis poletí,
 dokud žijem nač se loučit,
 čas už strhal dráty prokletý.

R:

4. Až tě jednou zase potkám,
 budu jiní než jsme byli dřív,
 přesto věřím starejm fotkám,
 spolu brácho projdem cokoliv.

R:

*: [:Tady v horách za velkou louží... :]
 Ami **G** **Ami D G**

Dvě noty půlový

Hop trop

1. U chaty v údolí dvě noty půlový
A7 D
vandrák si na basu hrál,
G
bylo to žůžový, nikdo však nepoví,
A7 D
komu a kde basu vzal,
Emi A7 D Hmi
puchejře na rukou měl, jak celej zpocenej dřel,
Emi A7 D A7 D
do blba zíral a na lesy zpíval, že trnul, kdo vokolo šel.

R: Nebylo v chajdě hnutí, když do drátů jsem sáh',
D G D
a tak svý dřevo dutý vytáh' jsem na práh,
Emi A
má chajda sotva stojí, už ňáký léta má,
D G D
a kdo se zpívat bojí, ten at' ji podpírá.

2. Bylo to náhodou, právě se za vodou
ansámbl do kupy dal,
hospoda šilela, kapela kvílela,
čert aby do toho pral,
a ten co se za celej den naučil dvě noty jen,
tu hrůzu uslyšel, vzal basu a přišel, taky se do díla dal.

R:

R: Nevadí, že jsme slabí, ne zrovna akorát,
E A E
a že svý songy žabí chceme do svítání hrát,
A E
F#mi H
kdo plíce má, at' zpívá, a klíďo celej den,
E A E
a kdo snad nudou zívá, [: at' přijde zpívat sem. :]

1. Co jsem se narodil, děsnej pech mám,
 vždyt' ani v kolíbce nespal jsem sám,
 dvojhlasně začalo každý ráno,
 dvojče má o spolek vystaráno.
2. Táta to nebyl moc rodinnej typ,
 s mámou nedopadlo to o moc líp,
 Bůh ví proč zdrhli a kdo ví kam,
 i my jsme se trhli, no a tak jsem sám.
- R: Brácha to vzal přes ženský, karban a rum tuzemský,
 je jako zbojník co všechny už pump,
 ale hlavně můj dvojník a grázl a lump.
 Brácha to vzal přes postel, vyprd se i na kostel,
 všude má fotky a každej ho zná,
 ale kde visí on, můžu viset i já.
3. Když prvně řekli mi: "Tvůj brácha krad'",
 že jsme se rozešli byl jsem moc rád,
 proč bych ho honil, to není má věc,
 a to byl můj omyl a tak spadla klec.
4. Každěj kdo zatoužil po odměně,
 tvrdil že já jsem on zatraceně,
 poctivě pachtí se makej a snaž,
 když hubu máš stejnou nic nenaděláš.
- R:
5. Až někde potkám ho nevím co pak,
 v tu chvíli závěr mý pušky by cvak,
 jestli ho zastřelím či půjdu s ním,
 je to můj brácha, tak copak já vím.

Dvoukolák

Hop trop

1. Tak už podávej, at' je nacpanej koženej cestovní vak,
deky můžeš pak naházet jen tak na vrzavej dvoukolák,
na vrzavej dvoukolák, co s ním bude pro nás malej svět,
mezek není zlej, tak ho poplácej, nasedej a můžem jet.

R: A že smrdím tabákem, jó, holka, smiř se s tím,
já ti na oplátku slíbím, že tě nikdy nezradím.

2. Za tím pásem hor, kterej nad obzor stojí před náma jak zeď,
bude možná líp, nebo pes tam chcíp', nepovím ti zrovna teď,
nepovím ti zrovna teď, to ne, ale neměj z dálky strach,
beru flintu svou, kdyby náhodou na tebe snad někdo sáh'.

R: A že patřím jenom k těm, co krev maj' harcovnou,
vrzavýho dvoukoláku udělám tě královnou.

3. Mapu dobrou vem, at' se nelekne ani roklí, kopců, řek,
na ní prozkoumej, kde je nádhernej velikánskej bílej flek,
velikánskej bílej flek, ach jó, kam se dostat každej bál,
kdyby mezek snad utaháním pad', [: po svejch půjdem dál. :]

1. Moje briga má jméno "Ariel",
 řekl kapitán, když mě zval,
 [: prej abych s ním jako lodník jel
 a džob, co mi nabíd', bral. :]

2. Von veliký prachy mi sliboval,
 čertví, jestli ňáký má,
 [: já nevěřil, a tak žvanil dál,
 že zejtra už vyplouvá. :]

R: Celej den a celou noc
 stožár se pode mnou kejvá,
 chceš to znát - klidně pojď,
 at' víš taky, jaký to bejvá,
 žaludek stoupá vejš a vejš,
 na lodi všechno skřípá,
 do vočí tak jako mořská sůl
 vostrej vítr mi štípá.

3. Kdyby do vočí někdo vám tvrdil,
 že by práci pro vás měl fajn,
 [: dejte si říct, to by bral jenom ten,
 kdo je blázen a nemá šajn, :] že:

R:

- D**
1. Folkej folkej hošíčku,
ufňukanou písničku,
G **D**
at' už jednu nebo dvě,
A7 **D**
budou stejný obě dvě.
2. Folkej folkej holčičko,
at' máš jednu sídýčko,
na průhlednou halenku
možná chytíš tlačenu.
- G** **D**
R: Není vzruchu není spěchu,
A7 **D**
hlava padá při poslechu
C **D**
folkového pláče.
Hodinová konzumace
kytarový variace
z lidí dělá spáče.
3. Folkej folkej stařečku,
D dur, A dur, zpátečku,
vyjadřuj se záhadně,
pak se přihlaš v pokladně.
4. Folkej folkej babičko,
vylej si své srdíčko,
síla slov a hloubka vět
jistě spasí tenhle svět.

R:

Hajnej Hruška

Hop trop

1. Na pařez já usednu si v lesním pološeru
a na hajnýho vzpomenu si, jenž má hezkou dceru,
na hajnýho Hrušku a jeho dceru - samej skvost,
jenže von má pušku a s puškou střeží dcery ctnost.

2. Na pařezu přemejšlím, a dá to velkou fušku,
jak bych vyzrál na hajnýho, na hajnýho Hrušku,
na Hrušku a jeho zbraň a křepeláka Azora,
kterej hlídá jako saň vchod do hájovny ze dvora.

R: A štěká přitom na srnce, na datly i žlůvy,
na tůhýka na trnce, na vejry i sůvy,
na chudáka vandráka von štěká ponejvíce,
vidí ve mně pytláka, co líčí na zajíce.

*: Vrr haf, vrr haf, sypej si to, vrr haf, vrr haf, fuj fuj fuj,
vrr haf, vrr haf, sypej si to, padej pryč a upaluj!

3. Hruška zbystří sluch i zrak a vzkřikne: "Namouvěru,
zas je tu ten darebák, co zprznit mi chce dceru,
zas je tu ten chuligán, co slídí, kde je dcerka,
jenže já se do něj dám a proženu mu perka!"

4. A už běží, v hubě pěnu, dělá dlouhý kroky,
pušku k palbě připravenu, má v ní srnčí broky,
letí, letí jeko blesk ze světlice na dvorek,
ve vočích má divnej lesk i jeho pejsek Azorek.

R: Ten, kterej má rád štvance na lišky i kance,
když vypukne pranice, vždycky v ní má šance,
on si troufne na zvíře tak jako medvěd velký,
a milýho trempíře chce kousnout do pr...avý ruky.

5. Víím, jak vyzrát na hajnýho, ba i na Azora:
vyštuduju na vrchního lesů revizora,
až přijedu na kontrolu se služební volhou,
postavím je do pozoru, což je mojí touhou.

R: Počkej, hajnej, povím na tě, že jsi prodal jedli,
žes' ji střelil nastojatě, a on bude zbledlý,
"smilujou se, revizore, vždyt' mám doma dceru,"
jenže, Hruško, na tvou dceru já už dávno ... hej, beru!

Rec: Tak teda, tatínku, do smrti dobrý, ne?

*: A to bude asi všecko, na zdi visí puška,
pod ní kolíbá mi děcko můj tchán - hajnej Hruška ...

- Dmi** **F**
1. Moře už se vzteká, stožár modře bliká,
C **Dmi**
to nás právě varuje sám svatej Eliáš,
F
proto každěj smeká, na palubu kleká,
C **Dmi**
mezi zuby drtí otčenáš.

- Dmi** **C**
R: Hej, kapitáne,
Dmi **C** **Dmi**
jestli přežijem, tak se nedoplatíš!
C
Hej, kapitáne,
Dmi **C** **Dmi** **C**
tenhle vrak ti rozbijem a rumu vypijem
Dmi **A⁷** **D** **D A⁷** **D G D A⁷** **D**
sedm galónů, a ty to zaplatíš.

2. Vítr plachty ničí, lana s námi cvičí,
za chvíli se briga kýlem na dno posadí,
my jsme chlapi ryzí, kterejm je strach cizí,
když natáhnem brka, nevadí.

R:

Hej, Tome

Hop trop

- C** **G**
1. Dobřej večer, pane, chci najít jeden dům
Dmi F Bb G
a tohle město už jsem skoro celý prochodil,
C G
je jako každěj jinej a podobá se stům
Dmi F G
těch, ve kterejch jste třeba pivo pil.
2. Máte pravdu, pane, má to bejt nákej klub,
to přesně sedí, řek' jste: maj' tam fantastickej sál,
až najdu kamaráda, co místo na náš srub
už jezdí jen na samej country bál, pak:
- F Emi**
R: Zavolám: "Hej, Tome, co s tebou ksakru je,
F Emi
tak nebud' jak ti, co jsme se jim smáli,
Dmi C
bud' zas ten bezva kluk se srdcem kovboje
Dmi G
ze srubu v údolí u Orlí skály."
3. Sedím venku, Tome, tak dělej, noc je blíž,
já nechci dlouho čekat, už jsou schody studený,
vlak jede každou chvíli a, snad se nezlobíš,
mám s sebou i tvý věci sbalený.

R:

1. Zavátý cesty do hlubin lesů
 jsou ještě plný vývrátů
 a ve větvích se tiše skrejvaj'
 jen spáry dravčích pařátů.

2. Zatím jsou bílý i hory v dálce
 a spí i tráva pod sněhem,
 tichá je stáj a vostrej vítr
 honí se prázdným výběhem.

R: Až zase hřívý krásnejch koní, dlouhý i krátce střižený,
 černý i hnědý nebo plavý v ohradách se rozvlní,
 jaro se vrátí do našich kopců a všechny stráně vysuší,
 a pevně věřím, že se vrátí taky lidem do duší.

3. Zatím jsou klidný koryta říček,
 svázanejch ledem do břehů,
 po noci zlý pomalu svítaj'
 postavy z dávnejch příběhů.

4.=2.

R: + a pevně věřím, že se vrátí taky lidem do duší ...

- Hmi** **F#**
 1. V hospodě sedím u stolu, když přijde ke mně chlap,
 Hmi **F#**
 řekne: Já jsem Jíra z maršova, a podá jednu z tlap.
 Emi **A7** **D** **Hmi**
 Jak na něj chvíli koukám,
 Emi **A7** **D** **F#**
 zdá se mi, že ho znám,
 Hmi **F#** **Hmi**
 ale že si nejsem jistej, tak hned zvědavě se ptám:

D **Emi** **A** **D** **Hmi**
 R: Hele, vy prej u vás žerete chrousty
 Emi **A** **D** **D7**
 s krovkama a syrový,
 Emi **A** **D** **Hmi**
 k obědu že jich zbodnete spousty,
 F# **Hmi**
 v okolí každěj ví.

2. Dodneška marně vzpomínám, co říct mi na to měl,
 po tý ráně židlí jsem to všechno nějak zapoměl.
 Jen ještě dneska cejtím, jak na bříše mi stál,
 když hospodou se jeho něžnej hlásek rozléhal:

R: Já ti dám, že u nás žereme chrousty
 s krovkama a syrový,
 k obědu že jich zbodneme spousty,
 velký kulový!

3. Od krve z mýho nosu když si ruce ušpinil,
 viděl, že má dost, a zbaběle mi pole vyklidil.
 A zatímco si kosti a zuby počítám,
 doma u stolu ho žena právě mile přivítá:

R: Sláva, konečně táto že domů jdeš,
 chrousti už jsou studený,
 dneska si na nich pošmakuješ,
 jsou vypasený.

R: Z toho kouká tvrdý poučení,
 že kdo chroustá chrousty rád,
 ten kamarádství neocení,
 chtěl by se jenom prát.

- Emi** **Hmi**
1. Mám rád ty chvíle, kdy noc už pomalu končí,
Ami **Hmi** **Emi**
chvíle, co patřej' jen těm, co neusínaj',
Hmi
toulavejm bláznům, když právě s jarem se loučí
Ami **Hmi** **Emi**
a za dobrý slovo ti srdce svý na dlani daj'.
2. Mám rád ty chvíle, kdy holkám ve vočích svítí
slunce, když do korun stromů začlo se drát,
stejně jak v kapičkách rosy na pavoučích sítích,
to najednou chce se mi brečet a zároveň smát.
- R: **A** **Emi**
Ty rána s vůní borový smůly
A **Emi**
měly by zůstat navždycky v nás,
C **Hmi**
ty rána s vůní sekaný trávy
C **Hmi** **Emi**
a ohně, co právě pomalu zhas'.
3. Mám rád ty chvíle, kdy kluci v duchu si říkaj',
jak je to nádherný, léto před sebou mít,
spolu si přejou, at' moc rychle dny neutíkaj'
a trápení jsou někde v dálce, a kolem je klid.
- 4.=1.

R:

1. Byl to nekonečnej den, kdy se z letních barev jen
 C **F** **C** **F**
 Emi **F** **C**
ven oknem šedý všechno zdálo,
 Dmi **G** **F** **C**
u krajnice postával, zbytečně by nemával
 Dmi **F** **G**
rukou pár že je moc málo

2. Ve dvou potom na zádech, šmír a rány na kloubech,
ten jeho vůz my spravili až k ránu,
proč bych čekal za to vděk, usmál jsem se a pak řek':
doma nečekej slavobránu.

R: Já ho znal, vždycky stál na stejném fleku,
 Dmi **G** **F** **C**
 F **C** **Dmi** **G**
my měli stejnou štreku i cíle pro náklad,
 Dmi **G** **F** **C**
záda hřál mu, když spal, motor přes deku,
 F **C** **Dmi** **G**
svou asfaltovou řeku si chvíli nechal zdát.

3. Tahal pětadvacet tun, z proudů šesti jako strun
dva krajní vybíral si tóny,
nebyl na kámoše čas, míjeli se jen o vlas,
světlem se zdraví kamióny.

R:

4. Když pak nemoh' jet už dál a co chvíli usínal
a v polospánku přejížděl i čáru,
proč se honit jako chrt, jó, tak dát si kafe hlt,
brzda, a sáhnul po cigáru.

R:

1. Já kdysi v dokách jsem potkal chlápka,
měl pichlavý voči jak vostnatej drát,
docela vypadal na tichošlápka,
dobráka hledal, co šel by s ním hrát.

R: Nosíval karty se značeným rohem,
v rukávu měl eso náhradní,
že prej by vyhrál nad samotným Bohem,
lepšího nezná kraj západní.

2. Řeknu vám, silnej to byl na mě tabák,
nevěděl, že jeho fígle už znám,
chtěl ze mě vydřít i poslední drobák,
kterej mi zbyde a do hry ho dám.

3. Vobrázky rozdal a ztuhly mu rysy,
když já vytáh' svoje a eso mu vzal,
začal se šprajcovat, povídám: "Jdi si!",
kolem pár chlapů a každej se smál.

R:

4. Dva tejdny chodil a byl z toho špatnej,
aby měl prachy, tak drobátko krad',
když ani vejprask mu nebyl moc platnej,
šoupli ho za lígr, do mlejna spad'.

R:

G
 1. Dlouho jsem čekala, než někdo zastaví,
C D G
 na dálnici padal podvečer,
 kdo vezme holku, co má nohy bolavý,
C D G
 a k tomu ještě srdce, bohužel,
Cmi G
 potom brzdy, a když stál,
Hmi Ami D
 s úsměvem kluk mi otvíral
G
 a svět byl krásnější i za sklem špinavým,
C D G
 o sobě mi cestou povídal.

G Ami7
 R: Jako já do tmy se díval, jako já písničky znal,
D
 jako já smál se a zpíval,
Ami7 D G D
 jak říkal, tedy aby nezaspal.

2. Kolik jen touhle trasou jezdí šoférů,
 jenom náhodou se my dva můžem znát,
 život, co příkládal mi spousty malérů,
 začal se mi hezkej zase zdát,
 jenom blázen chtěl by víc,
 mně stačí, že ti můžu říct:
 štěstí je hrou, co začla jedním z večerů,
 pojd' se snažit se mnou neprohrát.

R:

3. Kolikrát ven se ještě oknem podívám,
 v ulicích je prázdno ospalý,
 už nechci věřit ani věžním hodinám,
 čas má kroky hrozně pomalý,
 někdy těžko usínám,
 když pozdě vracíš se mi sám,
 než v nočním tichu uslyším tvůj kamión,
 konečně jak dole zastaví.

R:

1. Tak už to věř a chlapi vostrý jsou jak meče
a že maj' vztek, tak pijou, co jen trochu teče,
na lodi jak by měla přijít velká bouře,
to, co se děje, skoro podobá se vzpouře.

2. Začal si kapitán, co hrozný tvrdil věci,
za který držet by ho měli v pevný kleci,
říkal, že svět je vlastně velikánská koule,
a nikdo nevěřil mu ani na půl coule.

R: Jasný jak facka, země je placka
a kolem dokola jen oceán,
do tisíc láter, tvrdil to páter,
a to je víc než kapitán,
ten když si nahne, hned ho to táhne
pořád na západ do Indie,
po zlatě prahne, skončí na ráhně
a dýl než tejden nepřežije.

3. Bylo by snadnější než jeho tvrdou hlavu
přesvědčit vorvaně anebo mořskou krávu,
že kdo se jednou vydal do neznámejch proudů,
dostal se zaručeně k poslednímu soudu.

R:

1. Navštívil jsem přepážku, vyplnil jsem přihlášku,
F# Hmi F# Hmi
napsal jméno, stav a věk, a pak přímo pod kolek,
G# C#mi E7 A
a pak přímo pod kolek číslo bot a domu.

2. Doktor jenom rukou máv', dal mi štěpl, že jsem zdráv,
celkově až na hlavu, ale jinak že mám postavu,
jinak že mám postavu, dělám přece v lomu.

R: Je to děs, život-pes na mě vyžrál zase,
E7 A E7 D E7 A
vyhláška dopravní těžká nezdála se,
A E7 A E7 D E7 A
je to děs, život-pes na mě vyžrál zase,
D A D A E A
prachy mi propadly, jsou ve státní kase.

3. Jezdit totiž za tetou chtěl jsem se svou babettou,
teta, co je z Nymburka, mně i sobě do turka,
mně i sobě do turka dává prcka rumu.

4. Teď už aspoň jedno vím: na benzínu ušetřím,
díky tomu poznatku pro maličkou placatku,
pro maličkou placatku skočím do konzumu.

R:

Jih australskej

Hop trop

1. JÓ, jih australskej - domov můj, hola hou, hola hej,
Hornův mys jen vobepluj k jižní Austrálii,
má máma píše posedmý, hola hou, hola hej,
zanech moře, vrat' se k ní, k jižní Austrálii.

R: Králi vod, slyš píseň mou, hola hou, hola hej,
vzhůru cestou houpavou k jižní Austrálii.

2. Snad někdy radši nežil bys, hola hou, hola hej,
lod' když míjí Hornův mys k jižní Austrálii,
mý ženě tryská slzí proud, hola hou, hola hej,
lod' když vidí z dálky plout k jižní Austrálii.

R:

3. Já musím v očích moře mít, hola hou, hola hej,
houpat se a whisky pít, k jižní Austrálii,
jó, jih australskej - domov můj, hola hou, hola hej,
Hornův mys jen vobepluj k jižní Austrálii.

R:

Joe Ventil

Hop trop

1. **D** JÓ, minulej rok tou dobou, **G** kdy led už pomalu **D** tál
Hmi a z hospody **E7** voknem táhnul **A7** šedej mor,
D Joe Ventil s orlí **A** skobou si **Hmi** osmý **G** pivo dal,
D detvu **A** vzal, to musí **C** bejt **A7** luxus tabák, žádněj šmejd,
Hmi vokolo **E7** hlídal **A7** požárnickej sbor,
G chcípaly **D** mouchy a praskaly futra, fuchsie začaly schnout,
G pípy se **A7** vohly, mně **D** prachy šlohli - Vesuv Monster Show.
2. Vyčadil stovku cigár, o tácek vatána típ',
řek' si, že dejchat kyslík byl by fóř,
litoval pak, co udál, v hospodě bylo mu líp,
praštil s ním hned první vdech, natáh' péra, bídně zdech',
alias Ventil - Tonda z Vopičích hor,
velikej funus, žádněj bréč, trapeři chystaj' flám,
bude to velká pivní zteč - Joe Ventil in memoriam.

1. Když jaro zatukalo na dveře roku vosumnáctsetšest,
 přišel vod řeky chlap, co sem jel jen sám a na svou pěst,
 na sobě hrubej pytel vod kafe nosil místo kabátu,
 starý osadníci hádali, co k čertu hledá tu.

R: Byl vazoun děsný síly, co sto šedesát mílí
 se proti proudu dřel, proti proudu dřel,
 kam šel, ho všude chválej', že jabloňovou alej
 pro všechny vysázel, pro všechny vysázel.

2. Dva měchy, který shodil v kantýně, přivez' na dvouch kánoích,
 a jak v lokálu svý jméno řek', v tu ránu kdekdo ztich',
 tam u nás bylo sice nezvyklý, ale každej časem znal
 Jonatána, co k nám jablečný jadýrka vozíval.

R:

3. Když léty unavenej do trávy se svez' a na zem sed',
 vopřel se svejma zádama o strom, co právě kvet',
 my spát pak nechali ho na místě, kde právě přestal žít,
 krásnější pomník nešel by snad vůbec postavit

R:

4. Až jednou nebudete na světě, lidi at' tu po vás maj'
 třeba jabka nebo písničku, co si rádi zaspívaj',
 třeba jabka nebo písničku, co si rádi zaspívaj'.

K horám

Hop trop

1. Vyprahlá a rozpukaná zem, jinej dávno by zpátky obrátil,
vozy plání jely dál, první já jsem koně hnál,
za mnou přítel, co mi ještě zbyl.

R: K horám, k horám, dál, kam cesty nevedou,
k horám, k horám, dál pak sami jen ve dvou,
všechnu bídu, lež a zradu za tím všivým prachem vzadu
nechali jsme někde v dálce za sebou.

2. Jednou já svůj román budu psát, k tomu stránek tisíc nestačí,
slova správný najdu snad, jak nás tenkrát začlo hnát
všechno, co jen srdce mrzačí.

R:

Kamínek

Hop trop

1. Už ztichlo celý okolí a stromy měly dlouhatánskej stín,
já jen tak lesním údolím brodil jsem se trním ostružin,
pak záda hladil o skálu a kamínek z ní nožem vylomil,
co dražší než hrst opálů v tu chvíli pro mě doopravdy byl.

2. Pak jenom se svou samotou, když slunce v dálce zbejvalo jen půl,
já psal si notu za notou, pár tónů, co jsem ptákům ukradnul,
až budu jednou na štíru a písničky svý všechny vyzpívám,
ten zmačkanej kus papíru snad najdu, šťastnej, že ho ještě mám.

R: A kdyby třeba vítr mně papír s ptačí písničkou chtěl vzít,
do kapsy stačí sáhnout a kamínkem ho dobře zatížit,
pak tichounce si hvízdát a rukou lehce struny rozehrát,
vždyt' nejsou nutný slova, k tý kráse byl by hřích nějaký psát.

*: Už ztichlo celý okolí a stromy měly dlouhatánskej stín ...

- A**
1. Budí se den a já spánku se vzpírám,
Hmi
 dlouho jsem nocí s nákladem jel,
G E7
 drobounce mží, tak stírám a stírám
Hmi E7 A
 stříbrný kapky z okenních skel.
 2. Nejhorší pumpař je u dvoustý míle,
 tak slabý kafe sotva kde maj,
 přišlápnu plyn, už blízko jsem cíle,
 návraty domů neutíkaj.
- R: **F#mi D C#mi**
 Všechny cesty, který vedou k tobě zpátky,
D C#mi Hmi
 nějak delší vždycky se mi zdaj,
A
 proto vzácný a neskutečně krátký
Hmi E
 pak mi chvíle s tebou připadaj.
3. Až budu truck muset postavit stranou,
 vyrvou se píсты z motoru ven,
 ventily v něm jak sirky se zlámou,
 ztěžka si potom povzdechnu jen.
- R:
4. Pak zamknu vůz, praštím do dveří pěstí,
 dlouho mě u něj nenechaj stát,
 vezmou mě dál, vždyt' mám přece štěstí,
 že víc než dálku, tebe mám rád.
- R:
- 5.=1.

Když jednou zmagoříš

Hop trop

1. [: Když jednou zmagoříš, když ti rupne v bedně, :]
D A7 D A7
G D A D
[: do mozku jako když havran sedne, :]
A Hmi Emi Emi7 E7 A7
havran sedne, začne klovat,
G D A7 D
[: to budeš jen oči vyvalovat. :]
2. [: Když jednou zmagoříš, hned si doktor píše, :]
[: máme tu císaře francký říše, :]
francký říše, tajtrdlíku,
[: dáme tě vykvasit do ajnclíku. :]
3. [: Když jednou zmagoříš, daj ti divnej kabát, :]
[: ruce pak řemenem svážou dvakrát, :]
svážou dvakrát za zádama,
[: pak přijde léčení stříkačkama. :]
4. [: Až jednou do sítě doma nás lapí, :]
[: zřízenci z blázince, silný chlapi, :]
silný chlapi přijdou v noci,
[: v cvokárně budeme všichni cvoci. :]

Hmi

1. Celý roky prachy jsem si skládal,

D A Hmi

nikdy svýho floka nepropil,
vod lopaty měl vohnutý záda,

D A Hmi

paty od baráku jsem neodlepil,

A Hmi

nikdo neví, do čeho se někdy zamotá,

D A Hmi

tohle já už dávno pochopil.

2. Taky kdysi vydělat jsem toužil,

brácha řek' mi, že by se mnou šel,

tak jsem háky, lana, klíny koupil,

a sekynu jsme svoji každej doma měl,

a plány veliký, jak fajn budem se mít,

nikdo z nás pro holku nebrečel.

G D Emi Hmi A Hmi

R: Duní kláda korytem, bacha dej, hej, bacha dej,

G D Emi F#

s tou si, bráško, netykej, netykej!

3. Dřevo dostat k pile, kde ho koupí,

není těžký, vždyt' jsme fikaný,

ten rok bylo jaro ale skoupý,

a teď jsme na dně my i vory svázaný,

a k tomu můžem říct jen, že nemáme nic,

jen kus práce nedodělaný.

R:

- D F# G D**
 1. Svým zjevem snad hrůzu naháněl,
 F#mi Emi A7
 tvář a jméno jsem dávno zapomněl,
D F#mi G D
 vím jenom, že tulák byl, nic víc,
G D G D G D A
 hledal klid a zanevřel, lidem nevěříc,
 D G
 jen v kapse nes' klíč,
D G D
 jen v kapse nes' klíč.
2. Víc neměl, s čím cestou by se dřel,
 rád by zpíval, však zpívat neuměl,
 měl žízeň a hladem sotva stál,
 cestu znal a dojít chtěl, kam si dojít přál.
 [: byl šedivej den :]
- Rec: Nabídl jsem mu hrst tabáku a pár vlídnejch slov,
 obojí přijal s nedůvěrou a mě právě napadlo,
 že máme vlastně stejnou cestu,
 cestu stejnou, přesto každěj úplně jinam,
 domů.
3. Sám vidím, že štěstí je mít cíl,
 jít za ním, abys ho přiblížil,
 z vás každěj at' k svýmu zamíří,
 najde klid a nemá strach a nezná potíží,
 [: i tohle je cíl :]

1. Proč jsou oči tvý jako tráva,
když je ráno tolik zrosená,
proč se trápíš a proč dává,
smutek znát tvá hlava skloněná.

2. Každěj ví, že nemám stání,
a že nikde jsem nadobro nezůstal,
slzy tvý mi trošku brání,
přesto jít zas musím kousek dál.

R: Za tou strání, kam se večer k spánku slunce uloží,
čeká máma, že jí jednou hlavu na klín položí
její syn,
kterej odešel a nedal celej čas o sobě znát
velkou lásku svoji hledal,
teď se domů vrací rád, tolik rád, já vím.

3. Slib ti dám, tři slůvka krátký,
věřit můžeš jim a taky nemusíš,
řeknu jen: Já přijdu zpátky,
a že splním je, snad brzy uvidíš.

R: Za tou strání, kam se večer k spánku slunce uloží,
čeká máma, že jí jednou hlavu na klín položí
její syn,
kterej odešel a nedal celej čas o sobě znát,
velkou lásku svoji našel,
teď se domů vrací rád, tolik rád, já vím.

G
1. Na pátek jsem se těšil
a s tou, co u ní bydlím,
Ami **D7**
ved vážnou debatu,
Ami
kam vyrazíme, řešil,
D7
a viděl se, jak mydlím
G **D7**
to autem na chatu.

2. Pak natáh jsem si plavky
a zrovna balím pruty,
vtom klepe sousedka,
že dneska má ty vdavky,
a jak jsme dohodnutý,
jí mám jít za svědka.

C
R: Než začal jsem si vázat kravatu,
Ami
já skočil za roh do Kovomatu
D **G**
a kladivem na zakoupenou skobu zvonil hranu,
D **G**
že radši vlastní mrtvolou se stanu.

3. Že vyhrály to ryby,
a na svatbu jsem nešel,
je jasný prokletě,
mý sliby jsou jen chyby,
co bych se proto věšel
na vlastní kravatě.

4. Já v tričku jsem se kdysi narodil
a celej život, v pohodě v něm žil,
i do rakve mi jednou dejte tričko a ne frak
a vůbec, kdo ví co bude pak.

D

R: [: Kulatý obdélníky, kulatý obdélníky,
 A7 D
 fialovej les a žlutá voda. :]

D

1. Pojd' se mnou, ty moje poupě,
 A7 D
 já ukážu ti opiový doupě,
 tam v těžkém dýmu omamnejch jedů
 A7 D
 uvidíš fialovej les a žlutou vodu.

R:

2. Ležím si na břiše, na zádech bednu kytu,
 v kapse hrst hašiše, žiju si v blahobytu,
 dva kufry algeny dostal jsem za chatu
 a potom za auták LSD lopatu.

R:

3. Fenmetrák posvačím, čuchnu si čikuli,
 mám z toho čistidla frňák jak bambuli,
 konečně v kómatu rysy mi přituhly,
 sako a kravatu dají mi do truhly.

R:

1. Sedával v parku, sám, jen s lahví piva,
kterou si koupil kousek vedle v konzumu,
ten starej pán, co vobčas na nebe se díval
pohledem hodně zmatenýho rozumu.

2. Na saku, který z popelnice vybral,
medaile, řády, kříže, vodznak R.A.F.,
už vůbec nevypadal, že by válku vyhrál
potom, co nad průlivem vyplivoval krev.

R: Život je Liberátor temnou nocí hřmící,
a ty jen čekáš, kdy tě dostanou,
i když tě chrání pevnost létajících,
jiní s ní schválně špatně přistanou.

3. Nějaký láhve, který občas našel,
za jeden Staropramen zase vyměnil,
krámem byl slyšet jeho jáchymovskej kašel,
to, co měl za sebou, by kdekdo nepřežil.

4.=2.

R:

*: Život je Liberátor temnou nocí hřmící,
a ty jen čekáš, kdy tě dostanou ...

Lodníkův lament

Hop trop

1. Já snad hned, když jsem se narodil, na bludnej kámen šláp',
a do školy moc nechodil, i tak je ze mě chlap,
velký dusno, který nad hlavou mi doma viselo,
drsnýmu chlapu nesvědčí, já t'uk' si na čelo.

R: Hou hou hou hou hou heja hou,
máma mě doma držela a táta na mě dřel,
já moh' jsem jít hned študovat, kdybych jen trochu chtěl,
voženit se, vzít si nákou trajdu copatou
a za její lásku platit celou vejplatou i zálohou.

2. Potom do knajpy jsem zašel a tam uslyšel ten žvást,
že na lodích je veselo a fasujou tam chlast,
a tak honem jsem se nalodil na starej vratkej křáp,
kde kapitán byl kořala a řval na nás jak dráb.

R:

3. Vlny s kocábkou si házely a každěj dostal strach
a my lodníci se vsázeli, kdo přežije ten krach,
všechny krysy z lodi zmizely a v dálce maják zhas'
a první byl hned kapitán, kdo měl korkovej pás.

R:

4. Kolem zubama už cvakali žraloci hladoví,
moc nikomu se nechtělo do vody ledový,
k ránu bouře trochu ustala, já mořskou nemoc měl,
všem, co můžou chodit po zemi, jsem tolik záviděl.

R:

5. Jako zázrakem jsme dojeli, byl každý živ a zdráv
a všichni byli veselí, jen já jsem rukou máv',
na loď nikdy víc už nevlezu, to nesmí nikdo chtít,
teď lituju a vzpomínám, jak jen jsem se moh' mít.

R:

Emi

1. Ten, kdo by jednou chtěl bejt vopravdickej chlap

G D Emi

a na šífu křížit svět ho neleká,
teď příležitost má a stačí, aby se jí drap',

G D Emi

at' na tu chvíli dlouho nečeká.

Emi G D G D G D A Emi

R: Louisiana, Louisiana zná už dálky modravý,

G D G D

bílá Louisiana,

G D

jako víra pevná loď,

Emi

podepiš a s náma pojď,

D Emi

taky hned si z bečky nahní na zdraví.

2. Jó, tady každej z nás má ruku k ruce blíž,

když to musí bejt, i do vohně ji dá,

proti nám je pracháč i kostelní myš,

nám stačí dejchat volně akorát.

R:

3. Až budu někde dál, kde není vidět zem,

dvě hnáty křížem vzhůru vyletí,

zas bude Černej Jack smát se nad mořem,

co je hrobem jeho obětí.

R:

1. Luftáků parta zamkla svý auta,
 E7 **F**
 na vejlet každej vyjel se svou maminou
 G7 **C**
 navštívit zámky, oběhnout stánky
 E7 **F**
 D **G**
 a ušmudlanej z rozhledny se kochat krajinou.

2. Hradem se mihli, to aby stihli
 proběhnout památku a hurá za jinou,
 nohama pletli, do hlav si hnětli
 Švarcenberky, Rožmberky, Žižku s Kozinou.

R: Fousatej pobuda u cesty v širáku
 F **Emi**
 na malej ohníček přikládá chrastí,
 F **Emi** **F**
 sedí na šutráku, vestu má chlupatou
 Fmi **G**
 A lžící vohnutou konzervu baští.
 F **Emi**
 To bude chuligán, nejstarší varuje,
 F **C** **C7**
 všechny nás oloupí, nechodte k němu,
 F **Emi** **F**
 Půjdemě obloukem a já pro jistotu
 Fmi **G**
 do ruky pořádněj klacek si vemu.

3. Živel se zvednul a každej zblednul,
 jak slunce zablejsklo se v jeho kinžálu,
 uříz dva chleby, to jako že by
 svůj guláš rozdal, i když měl ho pomálu.

4. Každěj se styděl, když potom viděl
 chlapa, co rabiátem zdál se napohled,
 uprostřed louky studovat brouky,

F **G** **C**
 [: docenta, doktora a kandidáta věd. :]

Málem tekla krev

Hop trop

1. Když vyřádit se chtěli a trochu vzruchu mít,
to jednou chlapi u rezný se všichni začli přít,
kdo umí zařvat nejvíc a hlas má jako lev,
tak hádali se dlouho a [: málem tekla krev. :]

R: At' kdo chce co chce říká, tahle díra ospalá
že by někdy tohle poznala, nemá pamětníka.

2. Hned začly padat sázky - sto krav a zlatej důl,
pod penězma už prohejbat se málem začal stůl,
v tý haldě cennejch lejster i já svou trošku měl,
a přiznávám se rovnou, že [: řvát jsem neuměl. :]

R:

3. Jen odmávli to klání, v tu ránu začal běs,
na řece ledy praskaly a lámal se i les,
pár balvanů se hnalo od nedalekejch skal,
v tom ryku ani nebožtík by [: mrtvej nezůstal. :]

R:

4. V tom, že jsem lehce vyhrál a všechno pěkně shráb',
mi pomoh' ostře ládovanej šestirannej křáp,
je marný všechno řvaní, je marný všečen křik,
na tohle asi v životě z vás [: každěj už si zvyk'. :]

R: At' kdo chce co chce říká, tahle díra ospalá
že by někdy tohle poznala, nemá pamětníka.

Matylda

Hop trop/Cowan&Paterson

D Hmi Emi A
1. Stíny se dlouží, je třináctýho zvečera,
D Hmi Emi A
den pátek, co bejvá snad nešťastnej,
Hmi F#mi Emi A
proto taky dneska bez ustání brečela
D Emi A D
Matylda má, jinak holka O.K.

R: O.K. Matyldo, O.K. Matyldo,
O.K. Matyldo, já přijdu k vám,
říkám to rovnou a střízlivej docela,
jsi nejhezčí ze všech, co okolo znám.

2. Jednou ta zpráva po okolí letěla,
že prej se dneska Matylda vdá,
vtom jsem si vzpomněl a tůknul se do čela,
kdo si jí vzít má? No vlastně já!

R:

3. Až spolu dneska vyjdeme z kostela a
na věži zazní ten velikej zvon,
řeknu Matyldě: "Tys mně kdysi nechtěla a
najednou je s tím takovej shon."

R:

1. Já město znal, kde končívála dráha,
 a, jak se zdálo, končil taky svět,
 ulice prázdný, klikatý a šedý
 jak život, kterej tady každej nějak ved'.

2. Tam někdo snad i studny přiotrávil,
 lidi se báli čistou vodu pít,
 lidi se báli čistou pravdu říkat
 a srdce doširoka otevřený mít.

R: Pravda, ta bejvá jako utrženej vagón,
 jednou se valí a už nejde zastavit,
 dopadá bídne ten, kdo brzdit se ji snaží
 nebo ji za jízdy chce z tratě vyhodit.

3. Já město znal, a není to tak dávno,
 kde už si řekli: dál tak nejde žít,
 kde už si řekli: nejde se jen dívat,
 jak někdo pokouší se pravdu oběsit.

R: + nebo ji za jízdy chce z tratě vyhodit ...

1. My seděli to zamračený ráno
u řeky, jen kousek za městem,
na obrácený lodi, u grogu, jak to chodí,
se vysmívali všedním starostem.

2. Ta kytara, co dal mi s sebou brácha,
kterej říkal: "Moc ji nevomlat!",
za všechny prachy stála, hlavně, že trochu hrála,
ta překližková hrůza, lad' jak lad'!

R: Partu cvoků, co maj' duši mokrou,
život jednou do cesty mi dal,
[: jsem rád, že to tak bylo, to se mu podařilo,
sám bych si snad líp nevybral. :]

3. Na břehu kalný spěchající vody,
kolem který vede stará trat',
my zpívali a hráli jen vo tom, co jsme znali,
a i když trochu falešně, tak at'!

R: + partu cvoků, co maj' duši mokrou ...

E

1. Mraky šedý jak olověný závaží
přines' vítr, co listí začal vát
na perón zapomenutýho nádraží,
kde na tvůj vlak já jsem čekal tolikrát.

F#mi H7

F#mi H7 E4sus C#mi

F#mi H7 E4sus C#mi

C

F#mi(Ami) H7(E)

2. Roky běží a trat' už dávno zarůstá,
keře šípku tu rostou v kolejích,
smutnej dům, ve kterým nikdo nezůstal,
když vagónů pár odjelo posledních.

E

Hmi7

F#mi

H7

F#mi

H7

- R: Vím ale jenom já, že nultej poledník to místo protíná,
jednou zastavil ten vlak a když jsem tě uviděl,
pro mě první vteřinou začal den.

E

Hmi7

H7

F#mi

H7

E

3. Tak tu stojím a zase hlavu otáčím
jako dávno k rozbitejm hodinám,
místo růží v ruce kytku bodláčí
a v krku stáhnutým jen hořký sucho mám.

R:

1. Vzpomínám - jednou, to přišlo k nám vedro,
 že jabka se na stromech začaly píct,
 a v potocích sucho, jen kámen a písek
 a prach místo vody, co měla tam týct.
 Už dobytek v noci nás ze spaní budil
 a řvaní to stěží už dalo se snýst,
 my chlapem, co tady se objevil k ránu,
 pak lehce a moc rádi dali se svíst.

R: "Když každéj dá dolar," nám řek' tenhle koumák,
 "znám starý kouzlo a déšť' přivolám,"
 za jeden kulatej zkusit to stálo,
 na svý si přišel - co zbejvalo nám?

2. Navečer vobzor se vybarvil duhou
 a sloup suchý trávy a prachu se zved',
 tak silnej, že nešlo stát na vlastních nohou,
 co stálo mu v cestě, to rozbil a smet',
 jak seděl chlap s námi, řek' mý sestře Líze,
 že neviděl žádnou, co vo ni by stál,
 a jestli mu aspoň dost malinko věří,
 že jedině s ní by se vydat chtěl dál.

R: Najednou ticho a tma jako v hrobě,
 blesky a hromy - a začalo lejt,
 takovej psí čas, že do svojí boudy
 i náš vlčák Johnny hned zalez' se skrejt.

3. Vtom vrznutí dveří, v nich zmáčeněj klobouk,
 nám plechový hvězdy blejsk' do vočí třpyt:
 "Hej! Konečně mám tě, tak vstávej a půjdem,
 a hloupostí nech, jestli chceš aspoň žít!"
 Za podvodný kousky se létama platí,
 přesto jsme chlápka pak nechali jít,
 svou pravdu měl v jednom: když po něčem toužíš,
 nutný je věřit a strašlivě chtít.

C#mi **F#**
1. Byla to chvíle jak ze špatný filmový scény,
E
nedávno můj parták s manželkou stál přede mnou,
A **E**
netušil nikdo, že doba nás tak rychle změní,
C#mi **G#** **C#mi**
tak oba jsme čekali, jestli už ledy se hnou.

2. Ledy co pokrejevaj společně prožitý roky,
ve skalách probdělý noci do mrazivejch rán,
dvojhlasy zpívaný písničkám do každý sloky,
já z paměti žádnou z nich dneska už neuzpívám.

A **G#mi**
R: V hlavě mi zní písňe nočních vlaků,
F#mi **E**
peřejí, ohňů a hor,
F# **C#mi**
ze kterejch uprostřed obchodáku
F# **C#mi**
stává se smuteční chór.

3. Pronesem několik odřenejch šedivejch frází,
aspoň tak zarytým mlčením maličko hnem,
zradí nás oči a mě v zádech drobátko mrazí,
že všechny ty slova jen padaj na špinavou zem.

R:

1. Kdo dá ti svou vodu, když dlouho už není co pít
a postaví most, když přes propast nedá se jít,
i nastaví hřbet abys dřít se nemusel sám,
je kámoš tvůj, i já jich několik mám.

R: Odval kámen, odval ká - men,
odval kámen z duše svý.

2. Jak máš v sobě nějaký mizerný trápení,
hned bejvá ho půl, když s někým je sdílený,
když na tebe plivou, kdo jedinej otře ti líc,
je kámoš tvůj a nevím, co přál by sis víc
3. Kdo svědomí ctí a je pro něj zákonem,
a brání tě vždy, i posledním nábojem,
když jsi v kolenou změk, kdo ti znova zas pomáhal jít,
je kámoš tvůj a věř, je štěstí ho mít.

- Dmi** **G** **Bb** **F**
1. Už sníh se ztrácí ze strání a zem začíná žít,
 Dmi **G** **Bb** **F**
jenom blejsklo slunce do louží, už parták na nás vlít',
 Bb **F** **Bb**
toho flákání prej po farmě má právě akorát,
 Dmi **F** **G** **Dmi**
proto: "Chlapi, skočte do vozů a natáhneme drát."
2. Ty autáky maj shnilej rám a rozrachtanej plech,
dva džípy z války poslední jen stěží chytaj' dech,
kolikrát mi ten můj nechtěl jet, několikrát bych do něj kop',
ale ohradníky stavím rád, je to náš jarní džob.
- Dmi** **Bb** **F** **C**
R: Stovky ran palicí a kůly budou stát
 Bb **F** **C**
pro míle dlouhý vedení,
 Bb **F** **C** **G**
dvě stopy nad zemí pak izolátor dát,
 Dmi **F** **Ami** **Dmi**
stáda nám ohlírají dráty měděný.
3. Až pak za struny drátěný ten ohradníku drát
bolavý ruce vymění a večer začnou hrát,
budeme si všichni zpívat a spánek okradem,
ale ráno, až se rozední, tak zase dál se hnem.

R:

1. Jsou už ovce ostříhaný a jsem s vlnou v městě sám,
 rád bych si tu ženu našel, to vám, hoši, povídám,
 všechno, co má nohy dvě, láká zrak můj toužící,
 třeba jenom malej klokan, jen když háže zadnicí.

R: Tak jen zabal ten svůj krám, koukej, at' jsme venku už,
 já na venkov tě vezmu a ukážu ti buš,
 lepšího co můžeš chtít, šanci ber a jen to zkus,
 pojď a začni kočírovat ten můj dobrej volskej vůz.

2. Já mám, hoši, prachy na vůz, bude s velkým spřežením,
 a já budu spokojenej hnedka, když se ožením,
 už jsem vzkázal do věznice, prej si můžu vybrat kus,
 nemam váhat s offsiderkou, když mám dobrej volskej vůz.

R:

3. Žitnejch placek s hovězinou, jó, těch obstarám si dost,
 pudink v škopku navaříme, a ten bude prostě skvost,
 všichni známí můžou tančit, pěkně šlapat volskej trus,
 k tomu budou zvonce zvonit, ty, co zdobí volskej vůz.

R:

4. Spoustu dětí naděláme, a na to my chceme dbát,
 že tu bude macek Maggie a s ní dlouhonohá Pat,
 že tu bude pružnej Joe, taky nezdolnej kluk Mike,
 moji milí Australáci, přece máme na to cajk.

R:

1. Kam se schová člověk, neví, když je dusno k zalknutí,
 D H⁷ Emi A⁷
 D H⁷ E⁷ A⁷
 ulice jsou zaprášený a průtrž mračen k spadnutí,
 D H⁷ Emi A⁷
 já měl zrovna ale kliku, i když peněz pomálu,
 D H⁷ E⁷ A⁷
 před bouřkou jsem zapad' vmžiku do parádního lokálu.

R: Že mi sedřou chlupy z kůže, chvíli měl jsem nahnáno,
 Hmi G D F#
 Emi Hmi E F#
 než mě u zdi udivilo prapodivný piáno,
 Hmi G D F#
 u piána bylo prázdný polstrovaný štokrle,
 Emi Hmi E F#
 štamgasti i vrchní na mě nekoukali nevrle.

2. Do kouta jsem k němu zalez', rozšoupl se pořádně,
 všechny klapky mělo bílý, zato mu hrály bezvadně,
 na ten pajzl - žádná láce rád bych velkou chválu pěl,
 vždyt' jsem tady snil a smál se, všechny smutky poztrácel.

R: Že mi sedřou chlupy z kůže, chvíli měl jsem nahnáno,
 než mě u zdi udivilo prapodivný piáno,
 na ten pajzl - žádná láce rád bych velkou chválu pěl,
 vždyt' jsem tady snil a smál se, všechny smutky poztrácel.

C Emi Ami Emi
 1. Náš vůz míří k horám, pláň je holá,
 F C G
 po ní táhnem dál,
 C Emi Ami Emi F
 dálka tak volá, a k spánku nutí
 C G
 cesta únavná.

 F Emi
 R: V kolejích vozů
 Dmi C D G
 teď najdete jen křížů pár,
 F Emi Dmi
 dva muži odešli pod zem,
 C D G
 Bůh si je vzal.

2. Dál jdou páry koní, dálky voní
 štěstím vzdáleným,
 snad přání se splní a projdem krajem
 od slunce spálený.

R: Nám potom zůstane snad smutná vzpomínka jen,
 vítr ji odvane, zmizí jak pláč našich žen

3. Náš vůz míří k horám, pláň je holá,
 po ní táhnem dál,
 dálka tak volá, a k spánku nutí
 cesta únavná.

- D** **Emi**
1. Podběl mi z pangejtů mává
D
šedivým ránem přikrytej,
Emi
mrholí, a z mlhy závoj
D
je na mě schválně ušitej.
2. Mizerně skrz něj se kouká,
už celou noc mám za sebou,
abych neusnul, tak si broukám,
a dýzl klepe pode mnou.
- G**
R: Ráno, až se slunce nad obzorem ukáže
D
a všem hospodskejm u silnice poví,
C **D**
že by sis chtěl u nich kafe dát,
G
tak si dodej ještě trochu kuráže,
D
jseš chlap, kterej čas neúnavně honí
C **D**
[: a svou káru musí taky hnát. :]
3. Den už se pomalu blíží
a tma je špatnej společník,
nejhorší ve chvíly zrádný,
na jaký dávno jsem si zvyk'.
4. Až zvednu od čáry bílý
konečně oči znavený,
pohladím tu, co na mě čeká,
a budu patřit jenom jí.

R:

- Ami (C)** **C (Ami)**
1. Zatoužil jsem včera za kliku vzít u nočního podniku
E7 **Ami** **E7** **Ami**
s balíčkem oběživa, hou hou, s balíčkem oběživa,
C
žízeň už na mně klečela, nebylo jistý docela,
E7 **Ami** **E7** **Ami**
že Lojza točí piva, hou hou, že Lojza točí piva.
2. "U lípy" tma jak ve štole, židle vobrácený na stole,
jó, to byl smutnej vobraz, hou hou, jó, to byl smutnej vobraz,
tak před hospodou zavřenou s náladou rázem zkaženou
řek' jsem si: to je podraz, hou hou, řek' jsem si: to je podraz.
- G** **C** **G** **C**
- R: A že jsem nejlepší a žádná dvojka, mistr světa, hvězda zločinu,
G **C** **E7** **Ami**
vedoucí výčepu Alois Chvojka zapláče, zatímco já prchnu po činu.
3. Ránu jsem dal pěstí mamutí a skel ve vokně křachnutí
rámusu dělalo fůru, hou hou, rámusu dělalo fůru,
přes květináče shozený a cáry záclon uzžený
dělal jsem inventúru, hou hou, dělal jsem inventúru.
- R: Pozdě jsem ráno pak honil bycha,
když mě tam na židli našel spát
Lojza, co klidně do mrtvýho ticha
nade mnou na účtenku začal počítat.
- Ami** **E7**
- Rec: Tak to máme: pelargonie - sto, jedno vokno - dvě stě,
Ami
záclony pak tři sta, a jeden Pražskej výběr, hou hou,
E7 **Ami** **E7** **Ami**
a jeden Pražskej výběr, hou hou, a jeden Pražskej výběr.

1. Mráz štípá, já vlíknú se jak šnek,
i ten šnek by mi snad dal teď v chůzi flek,
tím nechci říct, že bych se cesty zřek',
a tak se táhnu sněhem dál.

2. Můj kámoš už se dávno někam zdejch',
mám po něm jen pár pastí rezavejch,
sníh zavál stopy nohou pajdavejch,
divím se, že jsem o něj stál.

R: Jen dvanáct mi zbejvá ujít mil,
tam prodám, co jsem nalovil,
za hrst bídnejch centů, co za kůže mi daj',
pět stop do zmrzlý hlíny mý kosti pochovaj'.

3. Svůj úděl jen tak jsem přežít moh',
byl tvrdej a trnitéj jak hloh,
na krku pět křížků, už nejsem mladej hoch,
abych se svýho konce bál.

R:

4. Můj hrob jenom tráva bude krejt,
tam kříž ani kámen nesmí bejt,
můj pes na tom místě bude vejť,
to abych nebyl tolik sám.

R:

1. Psal jsem ti, brácho, a na ouřad psaní šel dát,
 psaní vo tom, že jsem černej, že z fleku bych krad',
 z váčku jsem lovil pár centů a šéf mi vtom řek':
 pošták se nevrátil, jestli bych vzal po něm flek,
 sáně mi dal, tresky v balíku pro psy a kvér,
 brašnu, v ní lejstra, a po zádech plác' mi: "Bud' fér!"

R: Pošták se má, za známky neplatí,
 hlavně když se s pytleem prachů někam neztratí,
 pošták se má, a když se neztratí,
 za pět roků utopený sáně zaplatí.

2. Ten rok byl divnej, i slunce si přišlo ňák dřív,
 led se měl hnout, a když ne, tak to stal by se div,
 místo jsem našel, kde předjíždět Kobuk měl jít,
 dál předák nechtěl a já nerad musel psy bít,
 zázrakem živej pak dostal se na druhej břeh
 bez psů a sání, a proklínal zbytečnej spěch.

R:

A D A D C E⁷ A
 La la la ...

Povídej chvíli

Hop trop

1. Kolik telefonů může ještě tohle město mít,
všechny byly neúprosně němý,
já volal marně ze všech ulic, ale ještě zkusím jít
dolů, až do metra, do podzemí.

R: Kolem uspěchaný davy, každej sám a nemá čas,
proto odsud volá tolik lidí,
ozvi se, nevadí mi, že budeš mít uškrcenej hlas,
možná ani nevíš, jak mi chybí.

*: Povídej chvíli jenom tak po drátě,
povídej chvíli a o čem chceš,
povídej dlouho a třeba o sobě,
když jiný téma nenajdeš.

2. Další spolykaný mince, ale na lince je klid,
poruchy a zvuk rádia z dálky,
ze zdi vytažená šňůra a liduprázdněj byt,
klíče, který ležej' na dně schránky.

R:

*:

3. Kolik telefonů může ještě tohle město mít,
všechny byly neúprosně němý ...

1. Jsem na konci cesty a zouvám se z bot,
chci chudákům platit a že nejsem skot,
ten prstýnek zlatej, co v hrsti ho mám,
je pro tebe, holka, a tak ti ho dám.
2. Už rány si lížu a skáču jak laň
a říkám si: před tím mě osude chraň,
to kdybych se z bláznil a slinu snad chyt,
svý krámy si sbalit a někam zas jít.
- R: Bloudil jsem zemí i mořem
hladovej, smutnej a sám,
zakop o kdejakej šutrák a kořen,
smůlu nepočítám.
3. Na špinavou práci mně brávali jen,
já na slámu lehal, když usínal den,
pak dali mě k jídlu, co dávali psům,
kolem jen až ke kolenům.
4. Při kácení stromů pak v roklích jsem mok,
tma tmoucí a ozlomkrk byl každěj krok,
já vzpoměl si v tu chvíli moje milá,
že líp nežli s tebou se neusíná.

D G
 *: Můj kamarád je od novin, otevřená hlava,
 A7 D
 chtěl, abych nechal ptákovin a básně začal psát,
 G
 prej dívat se už nemůže, jak obchází mě sláva
 D Hmi Emi A7 D
 at' píšu, že mi pomůže a zveřejní je rád.

- A7
1. Tak všelijaký chytrosti si přemílaje v mozku,
 D
 nad lahví inspirace, co jsem koupil u kiosku,
 G
 pak ohryzanou tužkou, nežli změnil jsem se v trosku
 A7 D
 já namaloval hned pár duchaplnejch vět.
 2. Že nikdo není bez chyby a chybovat je lidský,
 že není proč se dluhů bát, ty mají dneska všicky,
 že holka nemá vypadat vyzáble, rachiticky,
 nebylo celkem nic a vešlo se tam víc.
 3. Že i s diplomem na hlavu je nutný dál se učit,
 že za lásku a počasí nemůže nikdo ručit,
 že zbejvá makat jako ďas, když nechce nikdo pučit,
 já krasopisně psal a slůvka neškrtal.
 4. Že lepší je si zpívat, nežli rvát se cestou s flámu,
 a marný sliny polykat u snědenýho krámu,
 že sám pak těžko vylejzá, kdo vykopal ti jámu,
 a když mi došel dech, řekl jsem si: Už to nech!
 5. Když čet mý pravdy životní, pěkně to s ním seklo,
 ty verše byly prvotní a proto žádněj med,
 já nenechal je v šuplíku aby se jednou řeklo:
 Byl představitel básníků, co nedobyli svět.

Překvápko I.

Hop trop/Pedro Mucha

C **Ami** **Dmi** **G⁷** **C** **Ami** **Dmi** **G⁷**
1. Zaslých' jsem, že tutově v Praze pět na Smíchově
C **Ami** **Dmi** **G⁷** **C** **C⁷**
někdo střelí indiánskou loď,
F **C⁷** **F** **C⁷**
hned napadlo mě bleskově, že po důkladný opravě
F **C⁷** **F** **G**
s ní překvapím svou milovanou choť.

2. Já nezaváhal chvíličku, co chtěl by za tu věcičku,
hned s majitelem vyjednávám sumu,
říkal, že díky požáru má jen tu loď a kytaru
a k ní mu chybí aspoň doušek rumu.

3. Tak do nejbližší Jednoty já začal nosit hodnoty,
byly toho dvě narvaný tašky,
už mám tě, moje kocábko, pro moji drahou překvápko
mě stálo tankrát čtyřicet dvě flašky.

G **D⁷**
R: Poplujem spolu tam dolů tou peřejí,
G
přestože vodákům v ČSD nepřejí,
C **Cmi** **G**
řeka nám píseň bude hrát,
D⁷ **G**
že lodě nechtěj' nikde brát.

4. Den nato jsem pak z moskviče, co půjčujou nám rodiče,
vyndal dva-tři nepotřebný díly,
co neudělat pro lásku, já pro tebe, můj vobrázku,
se nerozmejšlím nikdy ani chvíli.

5. Šoupnul jsem do svý aktovky dvě fungl nový mlhovky,
pár součástek a taky litřík Arvy,
vše vyměnil za lepidlo, pět latí, šrouby, tužidlo
a hlavně pikslu bleděmodrý barvy.

6. Už starodávná tradice říká, že právě Lužnice
vodáků je každoročně Mekkou,
v den D u mostu v Suchdole: "No to je voda, tý vole!",
my zírali nad rozvodněnou řekou.

7. Aby ti, co koukaj' okolo, nám neříkali "prďólo",
my do svý lodi flegmaticky vlezli,
že přišlo velký koupání a vo šutráky drncání,
to nevadí, aspoň jsme se svezli!

R: Koukáme spolu tam dolů tou peřejí
na trosku lodě, co volně proud nese ji,
řeka nám píseň bude hrát,
zbyla nám žízeň akorát.

Překvápko II.

Hop trop

1. Když došlo k tomu koupání, kytaru kraulem dohání,
já sebou pleskám jako ryba v parku,
to kdybych byla věděla, vyměnila bych manžela
spíš nežli pevnou zem za tuhle bárku.
2. Ani pochod Praha-Prčice mě neděsí jak Lužnice,
i když mi říkáš: "Oporu máš ve mně!"
Jak rejduješ to do roští, já chtěla bych bejt na poušti,
a ty mě nutíš nedržet se země.
3. Prej následovat manžela by žena váhat neměla,
co dělat, když mám vodychtivou půlku,
tak za to milý překvápko ti budu říkat Potápko,
zděšením mi lezou oči z důlků.
4. Vám, děti, Jano, Robíku, přivezou mámu v truhlíku,
pro tátu začnou lepší časy rázem,
leč zázrakem jsme dojeli a všichni byli veselí
a ze všeho nejvíc ten můj starej blázen.
5. Jestli chce, tak po roce prubnem si keňu v potoce,
podmínku mám, záchrannou chci vestu,
jinak at' hledá v rubrice pod značkou "háček - vodnice"
společníci pro vražednou cestu.

1. Bylo jich víc, já kouřil snad už sedmou,
 písničku psát je někdy těžší, než se zdá,
 tak dal jsem do ní, co vyprávěl mi jednou
 [: kluk, co měl roků stejně jako já. :]

2. Z papíru potom večer v obejváku
 konečně celou znovu jsem ji čet'
 a pak ze spousty nečitelnejch klikyháků
 [: pečlivě přepsal do souvislejších vět. :]

R: Byly v ní lásky, přátelství i vády,
 kopance mládí a internátní svět,
 vojenský léta, a vůbec různý chvíle,
 co je k nim lepší se víc už nevracet.

3. Když jsem ji hrál, já viděl v konci sálu
 kluka, co o něm písničku jsem psal,
 rozeplej kabát a pruhovanou šálu,
 [: že neměl čas, si v šatně nenechal. :]

R:

4. Když biletářka, že nemá vychování,
 baterkou blikla a na něj začla zlou,
 on řek' jí klidně: já hned zas půjdu, paní,
 [: já tu byl na skok jen za svou příbuznou, :]
 já tu byl na skok jen za svou příbuznou ...

1. To jednou, je to dávno, a já měl suchej pysk
a jenom ňaký drobný jsem ještě v dlani tisk',
jó, v kapse nic, to tíží víc než naprásknutej měch,
já vsadil všechno na dogu na psích závodech.

R: Léta už se blíží můj vytouženej den,
den, kdy z těchhle mříží zas vytáhnou mě ven.

2. Móc nóbl kšeft, jen samej lesk a glanc je závod psí,
z něj lepším kouká zábava, mně šance poslední,
tak dřív, než pásku cílovou přervat moh' první pes,
už byl pokladník bez kačky a ve tvářích měl děs.

R:

3. Pak jsem se skrejval ňákej čas, psal vo mně místní tisk
a někam jít a zmizet chtít byl hrozně velkej risk,
já spal ve starý cihelně, a byl to krutej vtíp,
že vyčmuchal mě blecháč, co měl jsem na něj tip.

R: (3x)

H **A E**
 1. Dálniční pás do tmy se ztrácel,
H A E A E A E
 před námi bylo město spící,
H A E
 to když jsem našel na řadicí páce
H A E
 tvoji ruku čekající.

2. Čekala mou už hodnou chvíli,
 srdce mi skoro v krku stálo,
 pak světla ulic, věžáky bílý,
 cesty zbejvalo jen málo.

G#mi D#mi G#mi D#mi
 R: Tak už to bejvá, že noc je krátká
E H F#
 a po ní ráno přijde všední,
G#mi D#mi G#mi D#mi
 nesmíš se dívat zpátky do zrcátka,
E H F#
 dokud se aspoň trochu nerozední.

3. Snad někdy víc jen ruce poví,
 nežli slova při vyznání,
 možná se někdy sejdou zase, kdo ví,
 je to moje tajný přání.

R:

Růža

Hop trop

G **Ami D G Ami D**
1. Čekají mě trable nemalý,
G **F** **C**
až se Růža v pátek dovalí,
D **D7** **G** **F**
už teď se klepu radostí, bože, kolik blbostí
G **D7** **G Ami D**
zase s sebou buchtá přibalí.

2. Plahočil jsem se s ní po horách
a na zádech ten její pingl táh',
jen trouba jak já dokáže Růže metrák bagáže
vláčet, aniž prach by pivem splách'.

G7 C **G** **D**
R: Růžo, Růžo, tak tě vyměnit za rum by bylo žůžo,
C
až najdu v lese turistu, co by tě třeba chtěl,
Ami **D**
snad konečně to klapne, aby jinej za mě dřel.

3. Růža se na vandr nehodí,
ani pěšky, ani do lodi,
jen třeba se víc opálí a nebo spadne ze skály
a zaručeně z toho marodí.

C **G** **C** **G** **C** **G** **C** **G**
R: + Růžo, Růžo, Růžo, Růžo, Růžo, Růžo, Růžo, Růžo ...

1. Slunce **C** rozpálilo **F** střechy **Ami** kodrcáku,
Emi špinavej **G** plech nám záda hřál,
C kolejí **F** spojky počítaly **Ami** kola vlaku,
G **D** jelo se dál, **G** vagón to vodkejval.

2. V kapse jenom tupej zavírák a lžící,
nic, vo co člověk by se bál,
nikdy jsme nebyli vážení cestující,
co znamenaj' pro dráhu kapitál.

R: Říkal mi **Ami** brácho, a já měl ho proto **Emi** rád,
Gmi a naše jména byly zkrátka vedlejší, **C**
Ami oba jsme měli víc, než moh' by si kdo přát: **Emi**
Gmi společný nebe, dny a cesty **G** včerejší.

3. Až zas jeho vlasy větrem rozevlátý
poznám na dálku za tratí,
přečtu si na zarostlý tváři rozesmátý,
že dobrej chlap se prostě neztratí.

R:

4.=3. + že dobrej chlap se prostě neztratí ... **Dmi** **G** **C**

1. Město se probouzí, už lampy zhasínaj,
 Emi **D** **G**
 Emi **D** **H⁷**
 s poslední cigaretou čekám na tramvaj,
 Emi **Hmi** **Ami**
 po kapsách lístek asi stěží našel bych,
 D **G** **D** **G**
 celou noc prochodil jsem v prázdných ulicích.

2. Vracím se domů, kde v bytě studeným
 čeká jen vězení, co bylo mým i tvým,
 tikání hodin s dvojnásobnou samotou,
 nám kdysi přisouzenou slavnou porotou.

C **A** **D** **Ami** **D**
 R: Já byl tvůj, nejsem víc, lásko má,
 G **C** **á** **D**
 chtěl bych říct: hloupej byl příběh náš,
 Ami **D⁷** **G**
 lásko má, uznáváš.

3. Stovky tvejch rozmarů a mejch přehnanejch gest,
 hromádky lží a občas jedna velká lest,
 večerní sčítání přes kytku kopretin,
 kolik máš ty a kolik já mám těžkejch vin.

R:

4. Město se probouzí, už lampy zhasínaj,
 kroky zní schodištěm a v tichu konec maj,
 na tom už nezáleží, kdo z nás dvou to byl,
 Co zámek od domovních dveří vyměnil.

1. Jsem staříčkej guláš a sedím tu sám
a s nikým moc okolo nepovídám,
kyselý šťávy se na mě jen šklebí
a šťastně se netváří ani ty vředy,
rozhodně nic o co někdy bych stál,
tak sedím a čekám, co bude dál.

2. Dvě rumový víly sem vlítly jak blesk,
maj nasládlou vůni a ve vočích lesk,
nezvaný cizí k nám do hlubin vpadly,
a že prej jsme všichni tak smutný a zvadlý,
začly se vzájemně popichovat
a na celej žaludek povykovat.

R: Nahoře se pije a tančí,
pití a jídla do sytosti,
zvědavý jsme, kdo další skončí
v tý naší čvachtací společnosti.

3. Jak přestaly zpívat, tak šplouchnul sem gin,
hned za ním se vplížila vodka jak stín,
v polívce krauluje veselá moucha,
je nalitá pivem a už do mě šťouchá,
všichni se navzájem objímají
a na celej žaludek halekají.

R:

4. Až fernet poslední nahořklej lok
nám řek že je tady jen na malej skok,
nahoře vybíraj královnu krásy,
a už mají sečtený poslední hlasy,
tak to chcem vidět, je význačnej den,
vtom fernet nám zavelí: Všichni jdem ven!

R:

1. Snad vám bude divný, o čem vám chci zpívat,
snad se někdo zeptá: No a co má bejt?
Snad mi ale nikdo z vás nebude zazlívát
můj pochybněj původ, na kterej mám glejt.
2. Dělal to můj táta a celej rod zpátky,
dělám to teď já a vůbec nejsem rád,
čeká to i syna k hrůze jeho matky,
která těžce nese, že z něj bude kat.
3. Musím umět stínat a do lidí střílet,
z konopnýho lana na krk smyčku dát,
a že bych moh s někým utrpení sdílet,
na to už se nikdo z vás mě neodváží ptát.
4. Proč byste se ptali, vždyť nemáte důvod,
kat že není člověk, to mi chcete říct,
až však kolem půjdou koně, vůz a průvod,
může každěj po mý tváři vidět slzy týct.

Sotva se narodíš

Hop trop

1. [: Sotva se narodíš, už ti koně kovou, :]
[: šavli ti chystají ocelovou, :]
ocelovou, bez parády,
[: co kmáni dostávají u armády. :]
2. [: Sotva se narodíš, už si verbíř píše, :]
[: že nejsi ze zámku, ale z chýše, :]
ale z chýše pod horama,
[: těžko se vyplácet šestákama. :]
3. [: Sotva se narodíš, už ti kulku lijou, :]
[: kdo střelí dřív, toho nezabijou, :]
nezabijou, a pak možná,
[: jakej maj' mrzáci život, pozná. :]
4. [: Sotva se narodíš, už ti šijou kabát, :]
[: kterej si voblíkneš jednou-dvakrát, :]
jednou-dvakrát, naposledy,
[: zelený sukno je zkrvavený. :]
5. [: Kdejakej generál, kdejakej kaprál :]
[: s flintama lidí by do pole hnal, :]
do pole hnal proti sobě,
[: komu jsou metály platný v hrobě? :]

D G D Ami G D Ami G
 1. Ten večer jsme s kapelou neměli žádný hraní,
 D Ami G D Ami G
 bylo už pozdě a město se chystalo k spaní,
 Ami D
 najednou hlasy a bouchání na dveře domu,
 Ami C D
 byl zrovna červen, a sedmadvacátej k tomu.

2. To z majáku hlídač viděl, že u mě se svítí,
 tak s Bobem Greenem přinesli nějaký pití,
 a dálkový šoféři, že se moc nevyznaj' v lihu,
 kus palmový větve k svátku mi přivezli z jihu.

Hmi Ami D Hmi Ami D
 R: To abych neslavil sám, to abych neslavil sám,
 Ami C D Ami C G D
 přišli mě s dárkem navštívit přátelé ke jmeninám.

3. Australskej ovčák, co v buši měl drnovou chajdu,
 dal bochník sejra a přived' i copatou trajdu,
 vorař nes' kyzovou hroudu a pošták psaní,
 švorcák zas kytaru, co pro něj nebyla k mání.

4. Mně říkali "brácho" Joe Ventil i obchodník s deštěm,
 Růža a Betty soudek sem válely městem,
 fousatej farmář, co líbil se mý ženě Zdeně,
 měl na botách bláto a na šňůře přived' mi štěně.

R:

5. Lodníci zpívali, na rožních pekly se ryby,
 vtom se mi začalo zdát, že někdo tu chybí,
 že z lidí, co ke mně pár mizernejch kroků to měli,
 Ami D C G
 nepřišel nikdo - všichni ňák zapomněli ...

- Emi**
1. Trojstěžníku plachty k rozervání napnutý,
G
třináctej den je to s náma nějaký nahnutý,
D **Emi**
smůlu táhnem za kormidlem s sebou po vlnách,
my lodníci jsme na tom nejhůř, vím to na tudy,
G
pískovcovou cihlu v ruce, záda vohnutý,
D **Emi**
bocman vříská, nejradši bych po krku mu sáh'.
- Emi** **C**
R: Hej! Škrábej ty prkna, at' jsou bílý!
Emi **C**
Hej! Škrábej, ty prkna musej' bejt!
Emi **C**
Hej! Říkej si klidně každou chvíli:
Emi **D** **Emi** **D** **Emi** **D** **Emi**
nebudem spílat, ruce spínat, žalmy zpívat, hou!
2. Bez vody jsme všichni skoro žízni leknutý,
nikomu z nás nevadí, že spíme vobutý,
stejně každej den jeden z nás končí na marách,
čert aby vzal bocmana a s ním i drhnutí,
ze kterýho máme teď ty záda vohnutý,
chcem bejt rovný, až do pekla překročíme práh.
- R:

1. Až na konec vlaku jednou modrej vagón přicvaknou,
 budu já ten, kdo tu slávu platí,
 vagón salonní - sen můj životní,
 házet budu mince zlatý oknem na trat' tuláků.

R: Takhle nějak jsem to viděl a za nocí o tom snil
 na pryčně v boudě prkenný,
 ale každodenní dřinu proč bych večer nezapil
 u dráhy v horách stavěný.

2. Každou noc jen chrapot chlapů s pachem propocenejch dek,
 oči pálí, když se hodně stejská,
 jednou přijde den, řekneš: dás to vem,
 v dálce na časy se blejská, padáš na zem z oblaků.

R: Tak mně neměj, holka, za zlý, že mně koukaj' prsty z bot,
 já zatím nemám jinačí,
 z týhle zatracený štace o nejednu zkušenost
 přijel jsem aspoň bohatší.

3. Každou noc jen chrapot chlapů s pachem propocenejch dek,
 oči pálí, když se hodně stejská,
 jednou přijde den, řekneš: dás to vem,
 v dálce na časy se blejská, v dálce na časy se blejská,
 v dálce na časy se blejská, v dálce na časy se blejská ...

1. Stalo se to vo podzimním víkendu,
 někdo v noci vylomil nám zámek
 v chajdě, kde jsme měli večer merendu
 a po ní pak děsně tvrdej spánek.

2. Protože mě, votrlýho trapera,
 aniž by se předem slušně zeptal,
 vykrad' ňákej darebáckej mizera,
 koumám, jak bych toho lumpa zdeptal.

*: Desátýho, teda hned po vejplatě,
 zakoupil jsem čistokrevný štěně,
 až vyroste, bude hlídat na chatě
 moje klidný spaní zaručeně - štěně!

R: [: Pak byl už jako tele a bledlo okolí,
 těžko si na vlčáka někdo něco dovolí. :]

3. Když ve frontě před nuceným výsekem
 vystával jsem pro hafana flaksy,
 pomalu mi docházelo s úlekem,
 že mám ruku pořád na dně kapsy.

*: Chroupal jenom podpultový jatýrka,
 kromě toho nebyl vůbec na nic,
 zato teď ten namlsanej vyžírka
 slouží rotě při ochraně hranic - a za nic!

R:

4. A tak díky jedný dobrý známosti
 mám teď chajdu - prostě paráda
 v pohraniční betonový pevnosti,
 at' mi zloděj vlez na záda, jó,
 at' mi zloděj vlez na záda!

1. S partou kluků v koutě na perónu
 Dmi Bb A7
 Dmi Bb C A7
 tejrali jsme jednou struny kytar lacinejch,
 Dmi Bb A7
 vo pár kroků dál se na nás díval
 Dmi Bb C Dmi
 starej pán, už vod pohledu trošku podivnej.

2. Hned se vecpal s náma do vagónu,
 když zahoukal k vodjezdu ten ocelovej krám,
 na kytaru na mým klíně koukal
 a za chvíli ptal se, jestli mu ji neprodám.

R: Nezdálo se, že je nákej švorcák,
 F Gmi
 F Gmi A
 co by neměl prachy, který dal by za novou,
 F Gmi A
 měl podivnej hlas a divný voči,
 Dmi Bb C Dmi
 říkal, že měl kdysi dávno taky takovou.

3. "To vomlácený dřevo není k mání,
 patří mojí máti a je starší nežli já,
 je to dárek od někoho z mládí,
 a ten jistě nikomu a nikdy neprodá."

R:

4. Když jsem večer v neděli svý mámě
 řek', že nákej cizí chlap se hrozně zajímá
 o věc, která cenu má jen pro ni,
 divil jsem se, co ji na tom tolik dojímá ...

Táhnem dál

Hop trop

D F#mi Hmi F#mi G D C A
1. Náš vůz míří k horám, pláň je holá, po ní táhnem dál,
D F#mi Hmi F#mi G D C A
dálka tak volá a k spánku nutí cesta únavná.

G F#mi Emi D E A
R: V kolejích vozů teď najdete jen křížů pár,
G F#mi Emi D A E A
dva muži odešli pod zem, Bůh si je vzal.

2. Dál jdou páry koní, dálky voní štěstím vzdáleným,
snad přání se splní a projdem krajem od slunce spáleným.

R: Nám potom zůstane snad smutná vzpomínka jen,
vítr ji odvane, zmizí jak pláč našich žen.

3.=1.

Tak holka jdeme

Hop trop

1. A tak jsem šel, když pozvali mě známí,
abych jim hrál a taky zpíval s kytarou,
z bejvalejch kamarádů pánové a dámy,
za chvíli byli všichni trochu pod parou.

2. Vedly se řeči, jak dá se světem kejvat,
a vo tom, jak je skvělý dělat pumpaře,
jeden znal prominenty za mocný se skrejvat
a druhej zase soukromýho zubaře.

R: Tak holka jdeme, když sobota je v tahu,
povídám kytaře, jak jsme tam seděli,
k nádraží cesta stojí přece za námahu,
před sebou máme ještě aspoň neděli.

3. Mně zatím teplo elektrickýho krbu
vytáhlo ze zad kapky deště poslední,
kolem si každěj hledal svoji dutou vrbu,
aby si připadat moh' děsně nevšední.

R:

4. Potom jsme brali útokem dolů schody,
vždyt' se vlastně tak moc ani nestalo,
z hydrantu napil jsem se obyčejný vody
a splách' to hořko, co mi v krku zůstalo.

Tak si tam stůj

Hop trop

1. Tak si tam stůj, já dál tě klidně na krajnici nechám,
tak si tam stůj, už za chvíli se hodně sešeří,
nezastavím, a nebude to tím, že zrovna spěchám,
nezastavím, když vidím, že mi někdo nevěří.

R: Polykám dálku, letí mi čas,
když nezamáváš, tak vem tě ďas.

2. Tak si tam stůj, já napíšu do špíny na kontejner,
tak si tam stůj, já cestou s někým povídat si chtěl,
nezastavil můj udejchanej zablácenej trailer,
nezastavil, tvý pohrdavý oči uviděl.

R:

3. Tak si tam stůj, snad naloží tě nákej lepší auták,
tak si tam stůj, už za chvíli tě večer zastudí,
zastavím tam, kde za pár hodin vystřídá mě parták,
zastavím tam, kde za žádama se mi probudí.

*: Tak si tam stůj ...

Tak už se škrábu strání

Hop trop

1. Tak už se škrábu strání plnou kamenů
a je mi fajn, vždyť každej z nich tu znám,
mě táta křtít dal vodou z horskejch pramenů,
tak mě to táhne zase domů k nám.

R: Na horách večer se slunce v krvi utápí,
i rána znám, jsou jako jabloň zjara bílý,
už mě nic netrápí, a slzy na tvářích
jsou jenom pot a kapky dešťový.

2. Tak už se škrábu strání plnou kamení,
za chvíli sad mi z dálky zavoní,
zůstanu stát u dřevěnýho stavení,
kde chladí stín těch bílejch jabloní.

R: Kolik je mejlí, kterejm záda jsem už ukázal,
kolik je cest, co vedly bůhvíkam,
kolik je písniček, co na nich jsem si zazpíval,
tohle je ta, která vedla mě zas k nám.

3.=1.

Ten dělá to a ten zas tohle Hop trop/Z. Petr

G⁷ C

Rec: Páni ministři, prokurátoři,
Dmi⁷ G⁷
slovutní soudci, páni strážmistři,
kriminologové, advokáti, vyšetřovatelé, psychiatři,
D[#] G Emi D
páni docenti daktyloskopie, psychologie, patologie,
F⁷ Ami
nemocí zhoubných, nemocí zjevných, nemocí latentních,
vynálezcové zámeků patentních,
Fmaj⁷ D⁹/F[#] G⁷ C F⁹ C⁶ F C
veřejná bezpečnosti, zkratka spravedlnosti.

1. Tady je pumpař, vekslák, řezník,
F C⁷ F
a ten, co předražuje rajčata, je zelinář,
Fdim C⁷
z melouchu vrátil se nám zedník
Gmi⁷ D⁷ Gmi⁷
a z lochu s vojetejma autákama šmelinář.
C⁷ F
Ten dře lidi z kůže, ten mele flákoty,
B^b C⁷ Ami
ten krade, jak může, i za dveřma boty,
Dmi Gmi A⁷ Dmi
ten dělá to a ten zas tohle,
G⁹ F C F⁷
a všichni dohromady vydělají moc.
C⁷ F
B^b C⁷ F D⁷ Gmi C⁷ F
2. Já беру бонь, já zas marky,
občas mi v obálce někdo strčí Smetanu,
beru i exkluzivní dárky,
i když se bojím, kolik za to jednou dostanu.
Zatím však věřím, že nepůjdu za mříže,
než se to provalí, zdrhnu do Paříže
G⁹ F C⁷ F B^b
vybrat si svoje tajný vklady,
F C⁷ F
a s nima odletím rovnou do Kanady.
B^b C⁷ F D⁷ Gmi C⁷ F
C[#] D[#]7 G[#] F⁷ B^bmi C[#]7 C
3. Tady je světskej kuplíř, pingl,
a ten, co natahuje lidi, no to je taxikář,
kdekoho živí kšeft a švindl
a všichni mají kolem huby svatozář.
My dělat nebudem, nemáme náladu,
žijeme z tuzérů, ručičky dozadu,
G⁹ F C⁷ F
ten umí to a ten zas tohle
Dmi Gmi C⁷ F
a všichni dohromady neumíme nic.

1. Na jednom úřadě, když práci neměly,
u dortu se šlehačkou při kafi seděly:
"Koho teď properem, vždyt' bude teprv půl,
tak ještě Kučerovou, tu, co má v rohu stůl."

2. "Ta volno vzala si, a kdepak asi je,
že na krku má rozvod, se taďy trauje,
prej von ji tuhle zbil, tluče ji pro všeko,
a povídala známá, že platí na děcko."

R: Není třeba světla, blbost aby kvetla,
stačí mít jen temno v kebuli,
kancelářský tety byly samý květy,
jen votevřely trochu papuly.

3. "Prej toho jejího hned kaďej by se lek',
jak ten vypadá dneska, vypadal pračlověk,
má pingl s kytarou a chodí vorvanej,
spí někde v síti v lese a není vzdělanej."

R:

4. "Maj' taky fiata, co moh' je asi stát,
ten přece hrozně žere, kde můžou na to brát,
třeba si nakradou, a ty, poctivej, se dří,
vždyt' bere jen dva tácy, von usmolený tři."

R:

*: Podívej, kvete Růža, podívej ...

1. Dávám sbohem všem břehům proklatejm,
který v drápech má ďábel sám,
bílou přídí šalupa My Grave
míří k útesům, který znám.

R: Jen tři kříže z bílýho kamení
někdo do písku poskládal,
slzy v očích měl a v ruce, znavený,
lodní deník, co sám do něj psal.

2. První kříž má pod sebou jen hřích,
samý pití a rvačky jen,
chřestot nožů, při kterým přejde smích,
srdce-kámen a jméno Stan.

R:

3. Já, Bob Green, mám tváře zjizvený,
štěkot psa zněl, když jsem se smál,
druhej kříž mám a spím pod zemí,
že jsem falešný karty hrál.

R:

4. Třetí kříž snad vyvolá jen vztek,
Fatty Rogers těm dvoum život vzal,
svědomí měl, vedle nich si klek'

Rec: Snad se chtěl modlit.

Vím, trestat je lidský, ale odpouštět je božský.
Snad mi tedy Bůh odpustí.

R: Jen tři kříže z bílýho kamení
jsem jim do písku poskládal,
slzy v očích měl a v ruce, znavený,
lodní deník, a v něm, co jsem psal ...

1. My chodívali spát pod železniční most,
 kousek za Severní nádraží,
 tam každej cizí vandrák byl v naší partě host
 a lidi nás nazejvali pakáží,
 z nás nikdo nevěděl, kdo jakou minulost
 táhne za sebou jak závaží,
 nač by se o to staral, i tak měl svýho dost,
 a někdy i vzpomínání překáží.

R: Pendrek, pouta, mříž, bachař, cela, hlad,
 když v Boha nevěříš, co by sis nenakrad'.

2. My žili ze dne na den a bylo fuk, co kradem,
 aby bylo na guláš a kořalku,
 a strach pro nás tím pádem byl věrným kamarádem,
 než mi pošták dal úřední vobálku,
 to advokát mi psal: jseš děsně bohatej,
 dědictví užij s rovnou páteří,
 a vod tý chvíle spát, klidně i hrbatej,
 můžu chodit do Hiltonu do peří.

R:

3. Teď snídám hemenex a piju Beaujolais,
 celý dny jen samý válení,
 víc chutnávaly kdysi jen suchý fazole
 a cigarety kamarádem balený,
 že kumpány jsem prodal, je zatracená škoda,
 život za to ze mě cvoka udělá,
 krev taky není voda, a proto ve mně hlodá,
 [: že ta bída byla aspoň veselá :] (4x)

1. **Hmi** Páteční vlak z Chebu o půl pátý je mi svědkem,
Emi **Hmi**
Emi že nekecám a nemám taky ani trochu proč,
F#
Emi zrovna když jsem z práce jel s cizím sedřeným dědkem,
Hmi
Emi floutek vedle v módním sáčku na škatuli zmáčknul páčku,
F#
Hmi **Emi** **Hmi**
tak se pěkně magnetáčku toč.

2. Tvý hesla jsou otrávený, odřený a nuděj
a sotva v někom, frajere, probuděj asi vztek,
jsi hlína, která nerodí, jsi na emoce chudej,
myslíš, že tě buchy balej?
Omyl, vždyť jsi takhle malej!
Pořád slyším dědka, kterej řek:

D **D7**
R: Kdo se kouká, ten to vidí
G **D**
a kdo vidí, může říct,
D7 **G**
je nás totiž fůra lidí,
D **A** **D**
co se smějou z plnejch plic.

3. Od mámy jsi vyžebbral na cizí drahý žvára,
táta ti koupil kazeták, co chrčí jak zlej pes,
a že nevíš co s rukama, nemůžeš bez cigára
sedět aspoň do Nebanic, vlastně je mi z tebe nanic,
tak mi pěkně na zádička vlez.

1. Když na pláních se stmívá, zní vytí smrtící,
 krb hlídej, moje milá a láduj ručnici,
 to v horách smečka hladová už sto let nesmí spát,
 za trest, že snědla pastora, co vlky měl tak rád.

R: V pustejch pláních věčný zimy
 bloudí sedm vzteklejch vlků,
 nemaj rádi zpěv a rýmy,
 jsou nervózní jak pes.

2. Když zlatokop si kopne, tak vlkům stoupne tlak,
 když kopne potmě do pně, tak vlky trefí šlak,
 divoká zvěř, co je k jídlu, hopsá sobě po lese,
 jen vlk má nervy v kýblu, nežere a třese se.

R: V pustejch pláních věčný zimy
 bloudí sedm vzteklejch vlků,
 nemaj rádi zpěv a rýmy
 a pro toho nejmladšího
 rytmus jako kdyby ani nebyl,
 debil.

3. Ty vlky pošle k Pánu prej čistá panna jen,
 když nevrátím se k ránu, tak s flintou vyjdi ven,
 Mejch kostí spatříš hromádku a sedm vlků kol,
 ty kosti seber do šátku, však dřív ty vlky skol.

R: Uposlechla nočních plků,
 vyšla spasit sedm vlků,
 střelila a za pět vteřin
 sežrali ji včetně peřin,
 jak mohla bejt čistá panna,
 když mě tolik milovala,
 v pustejch pláních
 na Klondajku, v zatracený zimě.

Z konce světa

Hop trop

1. Leželi jsme dlouho v trávě, když se v dálce objevil
vlak, co jezdí tudy líně rychlostí snad jen pět mil,
z toulek se nám kámoš vracel, jak to slíbil dopisem,
každej z nás už léta myslel, že se po něm slehla zem.

2. Zamával a hodil pingl, za ním potom skočil sám,
já v tu chvíli strach měl za něj, ač ho jinak nemívám,
jen se ohlíď za vagónem, z čela vlasy odhodil:
"Vezu jednu dobrou zprávu z konce světa, kde jsem byl!"

R: Koušek štěstí já tolik jsem si přál,
že je ve zlatě, já si, proklatě, donedávna myslíval,
mít kousek štěstí, který, když se unaví,
třeba najednou se mi náhodou i do cesty postaví.

3. Jako blázen můžeš kopat, hory hlíny převrátit,
třeba stovky tisíc lopat, ale zlato nenajít,
že mě čeká teď a tady, mohlo mě dřív napadnout,
jsou to dobří kamarádi, no, a tenhle známej kout.

R: + třeba najednou se mi náhodou i do cesty postaví ...

1. **A** **H7**
 Moje tajná láska z pátý třídy,
E7 **A**
 kam jsem s tebou chodil jako kluk,
H7
 nosila jsi známky - obraz bídy
E7 **A**
 a říkala všem, že je to fuk.

- R: **F#mi** **D** **A** **F#mi** **D** **E**
 Tvoje oči připomínající zámky nedobytných pokladnic
A **H7** **E7** **A**
 uhejbaly vždycky někam stranou, bejvalo v nich velikánský nic,
Hmi
 kolikrát slyšel jsem, jak někdo říká,
A **Hmi** **E7**
 že tě hledaj' po celým okolí,
Hmi
 vím, že by z domova nikdy neutíkal
A **Hmi** **E7**
 ten, koho tam nic nebolí.

2. Doma chleba míval příchut' slanou,
 táta s mámou začli k soudu psát,
 rozvod se jim poved' třetí ranou,
 tak se stalo, co se mělo stát.

R:

3. V lavici tvý místo bylo prázdný
 a já do děcáku jsem ti psal,
 že se jim to jednou třeba vrátí,
 ale zpátky dopis nedostal.

- *: **A** **H7**
 Moje tajná láska z pátý třídy
E7 **A**
 s čelem přitisknutým na sklo okenní ...

1. Ze schránky vypadlo běloskvoucí zvadlo,
 div, že jsem si neseď', tyhle fóry nemám rád,
 nějakýho šlejšku, co študuje vejšku,
 u vorloje v deset budeš prý si dneska brát.

Kouknu po budíku, vlítnu do šatníku,
 před léty mi v Krasu spíchli senza baloňák,
 ozdobím se šlajfkou a mou parádní fajfkou,
 už voní po Tarasu historickéj Staromák.

R: K snídani mi v krámku párek do rohlíku zapečou
 a s ním pak protlačím se houfem cizích čumilů,
 povzdechnu si, až tě ze žigulíku vyvlečou,
 že tohle je tvůj konec, brdská Mary Lou.

2. Abys měla fotky, jak tě tlačej' botky,
 jak tě bílej mantl škrtí, cvakne aparát,
 kouli, chomout, kytku, gratulantů bitku,
 chodníkovej rantl, na kterým se budou cpát.
 Nikdo při tý slávě zvědav není právě
 na jednoho cvoka s pochybenou pověstí,
 tak jdu na dvě deci, já neskočím přeci
 kvůli tobě do kašny na Malým náměstí.

*: Brzy, až tvůj pan Dr. zarazí ti vandr,
 nebude to pro mě zas tak velký neštěstí ...